"Străjerule, cât mai este din noapte?"
Isaia 21.11

Anul V — Ianuarie 1936 — No. 1

Conţinutul:

Prizonieri (continuare) Partea III-a 3

Fecioare 8

Apare odată pe lună
Editori:
SOCIETATEA DE BIBLIE
ŞI TRACTATE M. D. I.
Soc. Anonimă de Editură
Str. Crişana No. 33, Bucureşti 2

©W.T.B.T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de
SOCIETATEA DE BIBLIE ŞI TRACTATE M. D. I.
SOC. ANONIMA
Str. Crişana No. 33 Bucureşti 2
(Traducerea acestei reviste, apare în mai multe limbi).

„Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova, şi mare va fi pacea fiilor tăi". — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului şi al pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creaţiunii sale şi agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ, şi că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect şi pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voinţa legea lui Dumnezeu şi astfel a căzut sub sentinţa de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii s'au născut ca păcătoşi şi n'au niciun drept la viaţă.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; c'a suferit moartea pentru a procura preţul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morţi, s'a înălţat la cer şi că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură şi de orice nume şi l-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAŢIUNEA LUI IEHOVA se numeşte Sion şi că Isus Cristos este funcţionarul principal şi Regele căruia îi aparţine dreptul de a domni peste lume; că urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi şi că au datoria şi privilegiul să dele mărturie despre supremaţia lui Iehova şi să proclame hotărîrile sale aşa cum sunt exprimate în Biblie; şi că ei trebue să ducă fructele împărăţiei tuturor acelora care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârşit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a aşezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer şi fundează acum împărăţia lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL şi binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăţia lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizaţiunii lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe pământ; că toţi cei cari în împărăţie se vor supune legilor sale vor fi restatorniciţi şi vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu şi hotărîrile sale, aşa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea pregăteşte pentru cetitorii săi un studiu sistematic al Bibliei şi oferă şi altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ţine strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituţiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăţiei sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conţinutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă şi coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă:

România: . . . . . Str. Crişiana 33, *Bucureşti 2*
Cehoslovacia: . . . Tylova ul. 16. *Praha-Smichov*
Iugoslavia: . . . . . Visegradska ul. 15, *Belgrad*
Franţa: . . . . 129, Faubourg Poissonnière, *Paris* IX
Belgia: . . . . 66, rue de l'Intendant, *Bruxelles*
State-e-Unite: . . . 117 Adams Street, *Brooklyn, N. Y.*
Canada: . . . . 38-40 Irwin Ave., *Toronto*, 5, Ont.
Australia: . . . 7 Beresford Rd., *Strathfield, N. S. W.*

Vă rugăm să vă adresaţi totdeauna la Societate.

Preţul abonamentului anual

România:	Lei	120.—
Pentru străinătate	Lei	150.—
Cehoslovacia:	Coroane	21.—
Franţa:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.50

AVIZ

Acelora cari încă nu şi-au achitat abonamentul pe anul 1935, revista le este oprită, atât a abonaţilor singuratici cât şi ale grupelor şi nu se vor trimite, până când nu şi vor aranja abonamentul pe anul 1935.

APEL

Iubiţi fraţi şi surori,

Cari sunteţi tineri şi liberi, către voi se adresează acest apel!

Cine doreşte dintre voi ca tot timpul să-l folosească pentru serviciul lui Dumnezeu, a vesti bunătatea Lui, ca un martor pentru numele Său, Isaia 43:12? Cine doreşte dintre voi ca oamenii să aibă parte de viaţă, pace, fericire şi binecuvântarea lui Dumnezeu?

Toţi cari doresc să ieie parte într'un astfel de serviciu, să scrie la Societate.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA
REVISTA LUNARA
Bucureşti 2 Ianuarie 1936 No. 1

PRIZONIERI

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine, căci Domnul m'a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi. El m'a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, şi prinşilor de război izbăvirea". — Isaia 61:1—3.

PARTEA III-a

12 In decursul timpului întunecat al războiului mondial poporul lui Dumnezeu a fost în prinsoare sau în împiedecare, însă credincioşii au avut nădejde de a fi liberaţi ca să poată sluji şi preamări pe Iehova. Dumnezeu le-a zis prin profetul său: „Intoarceţi-vă la cetăţuie, prinşi de război plini de nădejde! O spun şi astăzi, că îţi voiu întoarce îndoit!" (Zaharia 9:12) In acel period întunecat al războiului mondial poporul lui Iehova n'a văzut că Regele venise la templu, numai la câţiva ani mai târziu cei credincioşi au aflat şi au priceput lucrul acesta, şi atunci s'au întors la Sion, a cărui cetăţuie este Iehova şi Regele şi Justificatorul său. Acei prizonieri plini de nărejde ai Sionului, acesta este organizaţiunea lui Dumnezeu, după ce au fost liberaţi în anul 1919 de cătuşile lor şi au fost aduşi în armonie deplină cu Sionul cu ocazia inaugurării legământului nou, au fost uniţi cu Domnul în templu. Pretutindenea în templu au fost luminaţi şi mai târziu au ajuns la aprecierea profeţiilor citate mai sus şi a altora. De când au fost aduşi în templu ei apreciază faptul că Sionului, în care sunt cuprinşi şi ei, i s'a întors din partea Domnului o parte îndoită. Cuvântul „îndoit" întrebuinţat în profeţia lui Zaharia înseamnă de două ori atâta, şi la începutul lucrării Eliseu, când Iehova a uns pe clasa servului său credincios, s'a întâmplat că s'a dat o măsură îndoită a spiritului lui Ilie unşilor cari au primit însărcinarea şi porunca să se consacreze lucrării preumbrite de Eliseu şi să o aducă la îndeplinire. Punctul cel mai important aci este că clasa servului credincios a fost ca prizonieră în groapă şi acolo a sperat în venirea Regelui; şi după ce Regele a scos din prinsoare şi a dus în templu şi a uns pe clasa aceasta, li s'a dat o măsură îndoită a spiritului lui Ilie, şi aceşti unşi credincioşi au devenit o parte a cetăţuiei, adică a Sionului, a cărei cap este Christos, şi peste toţi este Iehova. Aceştia zic apoi: „Ţara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; şi cetăţile acestea dărâmate, cari erau pustii şi surpate, sunt întărite şi locuite!" — Ezechiel 36:35.

13 Prizonierii izbăviţi devin apoi martorii lui Iehova şi ţinta atacurilor „creştinătăţii", care este instrumentul lui Satan. După liberarea lor naţiunile din jur — prin acestea se înţeleg oamenii binevoitori cari sunt împrejurul lor — încep să cunoască pe Domnul: „Şi neamurile, cari vor mai rămânea în jurul vostru, vor şti că eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat, şi am sădit ce era pustiit. Eu, Domnul, am vorbit, şi voiu şi face". (Ezechiel 36:36) Aceşti credincioşi sunt reprezentaţi şi prin profetul Ieremia, şi celor reprezentaţi prin Ieremia Iehova le zice: „Te voiu face [pe rămăşiţa reprezentată prin Ieremia] pentru poporul acesta [al ‚creştinătăţii' care aparţine organizaţiunii lui Satan] ca un zid tare de aramă; ei se vor război cu tine, dar nu te vor birui; căci eu voiu fi cu tine, ca să te scap şi să te izbăvesc, zice Domnul". — Ieremia 15:20.

14 In armonie cu profeţia de mai sus a lui Ieremia a spus Isus o parabolă (Matei 25:36) care se aplică la începutul judecăţii templului. De atunci încoace organizaţiunea lui Satan a atacat mereu pe martorii lui Iehova şi neîncetat sunt aruncaţi unii din ei în temniţă, întocmai după cum a anunţat dinainte Isus; totuşi aceştia nu sunt ‚prizonieri ai nădejdei', după cum sunt descrişi de profetul Zaharia. Intocmai ca apostolul Pavel care din pricina credincioşiei sale a fost întemniţat de organizaţiunea lui Satan tot aşa sunt aruncaţi în închisoare şi martorii lui Iehova din când în când, şi ei sunt „întemniţaţi ai lui Isus Christos". Aceasta înseamnă că ei aparţin lui Christos şi au fost întemniţaţi de duşman din pricina credincioşiei lor. Deşi aceşti credincioşi sunt închişi, ei totuşi vestesc cu îndrăzneală în închisoare, întocmai ca apostolul Pavel, evanghelia împărăţiei, şi îndată ce scapă de închisoare propovăduiesc mai departe. — Faptele Apostolilor 28:20; Efeseni 4:1; 2 Timotei 1:8; Filimon 1:9; Evrei 13:3.

15 Ei au fost mai demult prizonieri, cari au fost ţinuţi încătuşaţi de organizaţiunea lui Satan din pricina lipsei lor de cunoştinţă şi din pricina aprecierii lor insuficiente a adevărului, şi în timp ce au fost în întuneric şi împiedecare au încetat să propovăduiască evanghelia; acum însă după ce au fost aduşi în lumină deplină şi în libertatea deplină în Christos Isus, vestesc adevărul cu curaj fie că se află într'o închisoare literală sau afară. Ei sunt hotărîţi să-şi dovedească integritatea sau neprihănirea faţă de Iehova în toate împrejurările. Satan şi slujitorii săi pot să puie piedici organizaţiunii care este formată din martorii lui Iehova, totuşi Satan şi instrumentele sale blestemate nu pot nicidecum să împiedece sau să mărginească mai departe minţile şi devotamentul din inimă al martorilor credincioşi faţă de Domnul. Chiar şi când sunt aruncaţi în închisori literale din pricina credincioşiei lor în predicarea evangheliei, ei se folosesc de fiecare ocazie ca să propovăduiască evanghelia împărăţiei, şi când sunt puşi în libertate nu-şi pun mânile în sân, ci-şi continuă activitatea indiferent de aceea că ce face organizaţiunea lui Satan.

Servitute

16 Dacă o creatură este roaba altuia, atunci se spune pe drept despre această creatură că se află în servitute sau în prinsoare. Dacă un om de frica unei alte creaturi sau organizaţiuni, cari au putere peste el, refuză să-şi facă datoria cu care a fost însărcinat, atunci se poate spune pe drept despre el că se află în servitute sau robie. Apostolul Pavel, adresându-se acelora cari s'au angajat de bunăvoie să facă voinţa lui Dumnezeu, a scris epistola către Evrei prin inspiraţiunea Domnului. In capitolul al

doilea argumentul său se referește la Christos Isus, frații săi și potrivnicul lor Diavolul care caută să-i nimicească. După aceea apostolul zice: „Și să izbăvească pe toți aceia, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor". (Evrei 2:15) Cine sunt cei amintiți aici cari „erau supuși robiei toată viața lor"? Dacă-i place Domnului să lămurească poporului său însemnarea profeției sale, atunci prin înțelegerea justă a unei profeții vor fi înțelese mai bine și alte declarațiuni de ale Cuvântului lui Dumnezeu. Din acest motiv este de lipsă să facem din timp în timp câteva schimbări în ceeace s'a spus despre Cuvântul lui Dumnezeu, și această schimbare în expresiune se face din pricina luminei mai clare care a fost dăruită poporului lui Dumnezeu dela venirea lui Christos Isus la templu. Este făgăduit că lumina va lumina tot mai limpede.

17 Acum venim la întrebarea din alineatul de mai sus. Pentru a găsi răspunsul la această întrebare trebue examinat contextul. Apostolul scrie acolo despre fiii lui Dumnezeu chemați la mărire, a căror conducător, cap și Domn este Christos Isus. Nici Iudeii și nici mulțimea mare de oameni nu sunt discutați în acest text. Și nici n'ar fi niciun motiv pentru a examina pe vreuna din aceste clase. Chestiunea de controversă dintre Satan și Iehova se referește la creaturi omenești și nu la îngeri, și de aceea întrebarea de mai sus și răspunsul la ea nu poate cuprinde pe îngeri. Poate pune Iehova oameni pe pământ cari îi vor rămânea credincioși și adevărați? Aceasta este chestiunea de decis. Dumnezeu face cunoscut scopul său nu numai de a decide chestiunea aceasta în favoarea sa, ci afară de aceasta de a alege un număr din creaturile omenești pe cari le va înălța la demnitatea de domnitori ai lumii. Clasa sau casa regală este „sămânța lui Avraam", adică semânța făgăduinței, semânța sau fiii lui Iehova pe care l-a reprezentat Avraam. Isus vorbește despre sine însuși și frații săi și zice: „Iată, eu și copiii pe cari mi i-a dat Domnul". (Isaia 8:18; Evrei 2:13) Această profeție scrisă de Isaia se referește fără îndoială la Isus, și Pavel o aplică în felul acesta. Copiii pe cari i-a primit Isus dela Dumnezeu sunt creaturi omenești, adică carne și sânge; și pentru a decide chestiunea de controversă și pentru a învinge pe Satan care a provocat pe Iehova, Isus a trebuit să devină carne și sânge. In Evrei 2:11 și este spus că el s'a făcut carne și sânge. El ca om a trebuit supus probei celei mai aspre, care încercare îi va pricinui mari suferințe, și din această probă a trebuit să iasă biruitor; de aceea zice Scriptura: „Se cuvenea,... să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii [noastre]". (Evrei 2:10) Aceste suferințe ale lui Isus au fost de lipsă pentruca să-și dovedească integritatea sau neprihănirea față de Dumnezeu și capacitatea de a deveni justificatorul lui Iehova. „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și dupăce a fost făcut desăvârșit, s'a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice". — Evrei 5:8, 9.

18 Diavolul are puterea morții și cel ce trebue să fie Justificatorul lui Iehova trebue să biruiască și să nimicească pe Diavol. Isus și-a dovedit neprihănirea chiar și până la o moarte rușinoasă ca păcătos și în locul păcătoșilor, și prin aceasta Isus a arătat că are toate calitățile cerute pentru a fi Justificatorul lui Iehova și autorul mântuirii vecinice. Isus a făcut toate acestea „pentruca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor". Nu se poate spune că națiunea Izrael sau mulțimea mare de oameni ar fi cei amintiți aci, cari de frica morții lor se află în robie, și anume din mai multe motive: națiunea izraelită ca întregime n'a fost „chemată la slavă" deși o rămășiță a acelui popor a fost chemată cu chemarea înaltă. Trebue cugetat că în Evrei 2:10 este declarat că Isus, aducând pe mulți fii la slavă, a fost desăvârșit prin suferințe; mai departe națiunea Izrael n'a avut viață și de aceea nici n'a putut fi supusă robiei „toată viața". De fapt până la venirea lui Christos Isus nimeni n'a avut viață. El a zis: „Eu am venit ca oile să aibă viață". „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Christos, Domnul nostru". — Ioan 10:10; Romani 6:23.

19 Mulțimea mare de oameni pe atunci n'a existat; ea n'are viață și nici nu poate avea viață până când nu este născută și primește viață pe calea hotărîtă de Dumnezeu. Nici națiunea Izrael și nici mulțimea mare de oameni nu sunt discutate așa dar în textul de mai sus scris de apostolul Pavel. Prin urmare nu ei sunt aceia cărora li se dă ajutor. Și de asemenea nu sunt nici îngerii aceia cărora li se ajută. Versetul al șasesprezecelea al acestui capitol sună: „Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine el, ci în ajutorul seminției lui Avraam". — Evrei 2:16.

20 Cei amintiți aici sunt numai „frați sfinți, cari aveți parte de chemarea cerească", a căror Cap și Prinț este Christos Isus. (Evrei 3:1) Aceștia au fost născuți la viață ca fiii lui Dumnezeu și prin urmare în Christos, și viața lor este ascunsă în el. (1 Petru 1:3; Coloseni 3:3) Viața lor a început când au fost născuți ca fiii spirituali ai lui Dumnezeu. (Romani 8:16, 17; 1 Ioan 3:1) Numai aceștia sunt chemați la slavă „ale căror nume sunt scrise în cartea vieții". (Filipeni 4:3) Ei primesc viață veșnică cu condiția că sunt foarte credincioși lui Dumnezeu, și-și păzesc neprihănirea față de el până la sfârșitul carierei sau alergării lor pământești. — Apocalips 2:10.

21 Din clipa când cineva a fost născut ca fiu al lui Dumnezeu prin Christos Isus, Capul și autorul mântuirii vecinice, el devine obiectul atacurilor lui Satan și trebue să sufere din mâna lui Satan Diavolul „cel ce are puterea morții". Satan a căutat să omoare pe Isus și a încercat de asemenea să omoare și pe toți urmașii săi credincioși. Argumentul apostolului decide fără nici-o îndoială că Christos Isus și membrii trupului său sunt aceia cari sunt examinați în capitolul al doilea al epistolei către Evrei. Pe fiecare din aceștia l-ar omorî Satan dacă Iehova nu s'ar îngriji de ei. Fiecare urmaș al lui Christos Isus a fost dela începutul vieții sale obiect al atacului, și de aceea prin frica de moarte au fost supuși de Satan robiei. De care moarte le este frică? Nu de moartea naturală ca urmare a păcatului lui Adam, ci de moartea prin acela ‚ce are puterea morții, adică Diavolul'. O astfel de pedeapsă cu moartea este dată de Satan și organizațiunea sa prin agenții săi. Această frică de moarte prin mâna organizațiunii lui Satan a oprit într'un timp pe toți fiii lui Dumnezeu născuți de spiritul sfânt să se devoteze cu totul lui Iehova și serviciului său. Aceasta trebue că s'a potrivit cu deosebire în cazul acelora cari au venit mai demult la cunoștința adevărului, deoarece acestora le-a scris apostolul: „Căci toți ceice sunt călăuziți de duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n'ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: Ava! adică: „Tată!" — Romani 8:14, 15.

22 Apostolul i-a încurajat să părăsească frica. Urmașilor lui Christos Isus din zilele apostolilor trebue că le-a fost rușine și s'au temut să depună mărturie cu privire la împărăție, căci altfel apostolul nu le-ar fi scris cuvintele următoare: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea [mărturia; după o altă traducere românească] Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul lui. Ci sufere împreună cu evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu". — 2 Timotei 1:7, 8.

23 N'au avut toți din poporul lui Dumnezeu mai mult sau mai puțin frică că ar putea suferi moartea din partea organizațiunii Diavolului dacă vor stărui să vestească adevărul? O astfel de frică trebue lepădată odată; dar cum? Prin ajutorul și tăria cari li se dau de Domnul Christos Isus; prin învățare dela el și prin încredere fără rezerve în puterea sa; printr'un devotament deplin față de el prin care se dovedește iubire desăvârșită față de Dumnezeu și Christos Isus. „Dragostea desăvârșită izgonește frica". — 1 Ioan 4:18.

24 Ajuns'a poporul lui Dumnezeu să aibă iubire desăvârșită și să fie fără frică? Dela venirea Domnului Isus la templu și dela adunarea credincioșilor săi la sine, decând

primesc învăţătura sau instruirea lor acolo în templu dela Domnul, au fost curăţiţi de orice frică. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n'are dece să se teamă". (Proverbe 29:25) Inainte de timpul acela toţi din poporul Domnului au privit la un bărbat sau la vreun om oarecare şi s'au temut de alţi oameni, dar de când au înţeles că Iehova Dumnezeu şi Christos Isus sunt învăţătorii lor şi că ei sunt primitorii deosebiţi ai harului lui Dumnezeu, alungă frica dela ei. Domnul Isus i-a izbăvit de robia fricii şi le zice: „Să nu vă temeţi de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, şi nimic tăinuit care nu va fi cunoscut. Ce vă spun eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină; şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor. Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Celce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă". — Matei 10:26—28.

[25] Când au primit membrii rămăşiţei o înţelegere clară cu privire la aceste scripturi? Nu înainte de venirea Domnului Isus la templu, dar atunci Domnul s'a îngrijit de ei şi le-a ajutat. Atunci s'au aplicat aceste cuvinte ale lui Isus. Tot atunci s'au aplicat în mod deosebit şi cuvintele apostolului că Domnul Isus a liberat pe aceia cari dela timpul naşterii prin spirit au trăit în frica de a fi omoriţi de mâna Diavolului (Vezi „Vestitorul numelui lui Iehova", No. 1, Ianuarie 1934, pagina 3) Cu deosebire dela venirea sa la templu Domnul Isus ca autorul mântuirii şi Justificatorul lui Iehova s'a îngrijit de „sămânţa lui Avraam" care din pricina fricei sale de Diavol a fost în robie. (Evrei 2:15, 16) Pentru a putea lua parte cu Christos Isus la justificarea numelui lui Iehova, rămăşiţa a trebuit liberată şi curăţită de toată frica dinaintea Diavolului sau dinaintea vreunuia din agenţii săi. Diavolul şi banda sa atacă acum pe poporul lui Dumnezeu probabil mai violent decât mai înainte; dar cu toate acestea credincioşii săi merg înainte fără frică de oameni sau de Diavol cu încredere deplină în Domnul în împlinirea poruncilor date lor de Dumnezeu. Ei nu sunt printre organizaţiunea lui Satan şi n'au frică. Ei ştiu că Satan poate ucide într'adevăr organismul lor, dar numai Dumnezeu poate nimici dreptul lor la viaţă şi de aceea-i avertizează Isus să nu se teamă de acela care poate ucide trupul lor, ci să se teamă numai de Dumnezeu care poate nimici dreptul de a trăi în gheenă. Increzându-se pe deplin în Iehova şi în marele său Justificator, rămăşiţa a fost eliberată prin marele Justificator şi nu se mai teme de Diavol şi de complicii săi.

'Deslegarea celor patru îngeri'

[26] Cuvântul „înger" nu se referă totdeauna la creaturi cu un organism spiritual, ci de multe ori înseamnă un mesager sau sol însărcinat cu un mesaj dela Iehova Dumnezeu. Creaturi spirituale cu trupuri spirituale formează suita de slujitori ai lui Christos Isus şi-l slujesc în templu. (Matei 25:31) In Apocalips 9:13, Christos Isus, marele preot al lui Iehova, este arătat în templu şi dând ordin îngerului al şaselea care avea trâmbiţa şi zicând: „Desleagă pe cei patru îngeri [soli însărcinaţi], cari sunt [au fost; după traducerea engleză Diaglott] legaţi la râul cel mare Eufrat!" (Apocalips 9:14) Numărul patru întrebuinţat aci înseamnă organizaţiunea martorilor lui Iehova în cele patru colţuri ale pământului ca corporaţiune tare şi activă care la porunca lui Christos Isus şi a lui Iehova face serviciul lui Isus Christos. Prin porunca deslegării este arătat că până la un anumit timp a fost legată. Acest text a fost aplicat până acuma la „mulţimea mare de oameni", însă aceasta n'a putut fi aplicarea justă. „Cei patru îngeri" sau solii însărcinaţi sunt toţi martorii unşi şi însărcinaţi ai lui Iehova cărora le-a poruncit să transmită naţiunilor pământului mărturia lui Isus Christos. Limbajul întrebuinţat aci arată clar că aceşti martori au fost deslegaţi de împiedecarea lor pentruca apoi să fie pregătiţi şi echipaţi pentru lucrarea împărţită lor. Acum din harul Domnului avem o lumină mai clară despre aceea cine formează mulţimea mare de oameni, şi dacă aplicăm faptele binecunoscute la profeţie, atunci se arată clar că aplicarea la rămăşiţa unsă, care se compune în prezent din martorii însărcinaţi ai lui Iehova de pe pământ, este cea justă. Despre aceştia este vorba când marele Profet zice: „Desleagă pe cei patru îngeri".

[27] In decursul periodului războiului mondial clasa servului credincios a fost sau în închisoare sau a fost în alt chip mărginită în libertatea sa de organizaţiunea lui Satan. Ea a fost deslegată în Martie 1919, şi în 27 Martie 1919 au început a fi făcute străduinţe pentru organizarea şi înaintarea lucrării de mărturie. In acel timp n'a existat organizaţiune echipată pentru servici. In acel timp Dumnezeu a dus pe femeea sa în pustie, adică pe poporul organizaţiunii sale într'o stare pregătită pentru ea. (Apocalips 12:14) Această lucrare preparatoare a înaintat şi a ajuns un punct culminant în Iulie 1927 la congresul din Toronto când s'a lansat proclamaţiunea „Către popoarele creştinătăţii", sprijinită printr'o cuvântare publică, cari amândouă la puţin timp după aceea au fost publicate într'o scriere intitulată „Libertate pentru popor" şi au fost împărţite în milioane de exemplare în întreagă „creştinătatea".

[28] Ca răspuns la porunca dată este scris: „Şi cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna şi anul acela, au fost deslegaţi, ca să omoare a treia parte din omenire". (Apocalips 9:15) Această deslegare care a început în anul 1919 şi a ajuns un punct culminant în 1927, a fost făcută de mai marele Ciru. Christos Isus a poruncit ca îngerul său, care avea trâmbiţa a şasea, să deie semnalul de a merge înainte. Toate au fost pregătite şi marşul înainte s'a început cu mare zel. (Psalm 146:7; Isaia 45:1,13) Atunci au fost sloboziţi martorii lui Iehova asupra „creştinătăţii" ca să facă lucrarea hotărîtă de Dumnezeu pentru ei. Acea adunare a fost anunţată în revistă ca o „adunare generală de servici", şi aceasta a şi fost de fapt. Atunci s'a introdus poporul lui Dumnezeu la oamenii „creştinătăţii" ca „martori pentru numele lui Iehova Dumnezeu", ceeace i-a marcat ca poporul pe care l-a ales Dumnezeu pentru numele său. (Vezi „Turnul de Veghere" 1927, pagina 307, în englezeşte). „Cei patru îngeri", adică martorii unşi ai lui Iehova, cari sunt împrăştiaţi peste pământ în toate cele patru părţi ale lumii, au fost echipaţi acum mai bine decât oricând înainte de a duce oamenilor mesajul lui Dumnezeu şi al împărăţiei sale. Aceasta a marcat începutul unei campanii de chemare a poporului să fugă de robia organizaţiunii lui Satan şi să se declare pentru Iehova şi împărăţia sa. Pare a fi la loc de a face aci citaţiunea următoare din broşura „Libertate pentru popor" şi din „Turnul de Veghere", care mesaj a început să fie vestit în 24 Iulie 1927:

„Poporul doreşte pace, libertate, bunăstare şi fericire. Fiecare om cugetător trebue să recunoască azi că aceste lucruri nu pot veni decât dela împărăţia lui Dumnezeu prin Christos. Aceste binecuvântări nu pot fi realizate niciodată prin sistema falsă numită ‚creştinătatea organizată'. Cursul făţarnic şi rău al ‚creştinătăţii' este o insultă a lui Dumnezeu şi a lui Christos. Această sistemă este înşelătoarea şi apăsătoarea poporului. Ea stă cu totul sub stăpânirea lui Satan Diavolul. Sprijinirea şi întreţinerea ei atârnă de massele poporului, dar cu toate acestea ea apasă şi înşeală mereu poporul. Massele poporului să retragă orice sprijin moral, financiar, şi altfel de sprijin dela aşa-zisa ‚creştinătate' sau dela ‚creştinismul organizat'. Să deie devotamentul şi supunerea inimilor lor cu totul lui Dumnezeu şi Christos, Prinţul Păcii, care este acum Regele de drept al pământului. Locuiţi în pace unii cu alţii şi faceţi bine unul altuia şi pregătiţi-vă să primiţi binecuvântările pe cari le ţine Dumnezeu pregătite pentru aceia care-l iubesc şi-l ascultă. Ziua eliberării depline este aproape!

Popoarele să lese şi să părăsească aşa dar pentru totdeauna aşa-zisul ‚creştinism organizat' sau ‚creştinătatea' şi să-şi întoarcă cu totul inimile şi minţile şi devotamentul spre Dumnezeu şi Christosul său din următoarele motive:

(1) Pentrucă aşazisa ‚creştinătate' este organizaţiunea

Diavolului de care se slujeşte pentru a ţinea pe popor în supunere umilă.

(2) Pentrucă ea este un instrument al apăsării pentru a face sarcinile oamenilor de nesuferit.

(3) Pentrucă este mincinoasă, făţarnică, stricată şi împotriva intereselor maselor poporului.

(4) Pentrucă nu poate oferi nici-o speranţă pentru o îmbunătăţire a stării popoarelor.

(5) Pentrucă a sosit timpul lui Dumnezeu pentru nimicirea acestei sisteme rele şi făţarnice, şi anume într'un timp de necaz cum n'a apucat lumea niciodată mai înainte.

(6) Pentrucă Dumnezeu porunceşte tuturor oamenilor care-l iubesc să fugă din sistemele nedrepte numite ‚creştinism organizat' şi astfel să scape de catastrofele groaznice cari vor veni în curând peste ele.

(7) Pentrucă Dumnezeu a pus pe tron pe Regele său uns Christos Isus şi porunceşte tuturor popoarelor pământului să asculte ce zice el şi să i se supună; şi cine face lucrul acesta va primi binecuvântările libertăţii depline, păcii veşnice, ale bunăstării, vieţii şi fericirii şi se va bucura de ele veşnic".

[29] Oraşul Babilon din vechime a fost aşezat pe marginea râului Eufrat şi a stăpânit traficul şi comerţul pe acel râu. El a fost partea principală a ‚râurilor Babilonului'. (Psalm 137:1, 3) Profetul lui Dumnezeu a anunţat dinainte cum va fi dus Izraelul spiritual captiv la râul Eufrat. (Ieremia 13:1—11) Prizonierii au fost legaţi la „râul cel mare", ceeace reprezintă massele popoarelor sub controlul şi stăpânirea organizaţiunii lui Satan. „Apoi mi-a zis: Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari şade curva [Babilon, femeia sau organizaţiunea lui Satan], sunt noroade, gloate, neamuri şi limbi". — Apocalips 17:15.

[30] „Şi cei patru îngeri... au fost deslegaţi, ca să omoare a treia parte din oameni". (Apocalips 9:15) Organizaţiunea lui Satan este „împărţită în trei părţi" (Apocalips 16:19), şi anume: comercială, politică şi religioasă; de aceea expresiunea „a treia parte din oameni" nu înseamnă o treime a organizaţiunii lui Satan, ci simbolizează elementul oficial al Babilonului împărţit în trei părţi. Din aceasta se poate vedea aşa dar că Domnul prin îngerul său a condus pregătirea conţinutului pentru broşura „Libertate pentru popor", deoarece ea s'a ocupat cu lustrele părţile organizaţiunii lui Satan, şi anume cu marile finanţe, cu oamenii de stat şi clerul. Mesajul lui Dumnezeu al adevărului „a împuns susceptibilitatea religioasă" a gurii mari a „creştinătăţii" ca şi cu foc şi pucioasă, şi ţevile sale de vorbit ziarele şi revistele au răsunat de schelălăirea sau urlatul ei tare. Societatea naţională de radio (National Broadcasting Company) a fost atât de rău pârlită şi arsă prin slobozirea acestui mesaj al adevărului încât deatunci încoace maşinăria ei de radiodifuzat nu mai poate fi întrebuinţată pentru a radiodifuza mesajul împărăţiei lui Dumnezeu. După aceea apa marelui Eufrat a început să sece, deoarece mai marele Cir a întors-o „ca să fie pregătită calea împăraţilor, cari au să vină din răsărit". (Apocalips 16:12—16) Această secare a râului Eufrat urmează după deslegarea celor patru îngeri cari au fost legaţi, şi aceasta pare a arăta clar că afară de martorii lui Iehova şi alţi legaţi vor fi deslegaţi şi apoi vor merge plini de bucurie la organizaţiunea lui Iehova.

[31] Inainte de congresul din Toronto mulţi dintre cei unşi erau încă tot legaţi prin frică şi prin aceasta au fost împiedecaţi în serviciull lor pentru Domnul. După aceea martorii lui Iehova au devenit mai îndrăzneţi şi au fost fără frică. Lucrarea mărturiei a înaintat cu mai mare unitate şi zel. La congres s'a ţinut o cuvântare despre subiectul „Insărcinarea creştinului" şi s'a accentuat marea importanţă a propovăduirii evangheliei împărăţiei din casă în casă. (Vezi „Turnul de Veghere", 1 Noembrie 1927, alineatele 31—37, în englezeşte.) Cu ocazia acestui congres în anul 1927 a fost desfiinţat „serviciul de peregrini" şi a fost înlocuit cu „conducători de serviciu". Din acel timp serviciul de pioneri a sporit. Aceste lucruri n'au fost aranjate de oameni dinainte după bunul plac, ci Domnul însuşi a condus lucrurile, deoarece el are conducerea lucrării serviciului pentru transmiterea mesajului la popor. El instruieşte pe îngerii săi ce trebue să facă şi prin ei conduce pe martorii săi de pe pământ în direcţiunea dreaptă, de aceea toată lauda şi toată cinstea se cuvine Celui Prea Inalt.

Organizaţiunea luptătoare

[32] Organizaţiunea lui Iehova trebue să fie în mod necesar o organizaţiune luptătoare. Cu toate că Isus este ‚servul ales' şi acela la care se referesţe în mod deosebit profeţia din Isaia 61:1, 2, totuşi n'a putut împlini toate părţile însărcinării sale în timpul prezenţei sale dintâiu în anul 33 după Christos. El a citat o parte a acelei profeţii a lui Isaia şi şi-a aplicat-o sieşi, dar observaţi că în citat a lăsat afară cuvintele „o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru". După urcarea lui pe tron Christos Isus apare în templu ca să ţină judecată, şi această judecată nu cuprinde numai anunţarea mâniei lui Dumnezeu ci şi executarea ei. Judecata Domnului începe la casa lui Dumnezeu. Inaintea lui sunt adunaţi toţi aceia cari au încheiat un legământ de a face voia lui Dumnezeu şi cari au fost chemaţi la împărăţie. Acesta este timpul judecăţii lui Iehova prin Christos Isus. „El strigă spre ceruri sus, şi spre pământ, ca să judece pe poporul său: Strângeţi-mi pe credincioşii mei, cari au făcut legământ cu mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă." — (Oprire)" — Psalm 50:4—6.

[33] La judecată Iehova zice tuturor acelora cari sunt în legământ sau susţin a fi: „Ascultă, poporul meu, şi voiu vorbi, ascultă, Israele [spiritual], şi te voiu înştiinţa. Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău". (Psalm 50:7) Aşa se adresează Iehova celor adunaţi înaintea Domnului. Sanctuarul trebue curăţit, şi numai cei curăţiţi şi aprobaţi pot rămânea în templu, ei sunt cei însărcinaţi şi trebue să urmeze fiecare poruncă a Domnului, a marelui Prófet. (Faptele Apostolilor 3:23) Pe aceşti însărcinaţi Domnul i-a scos din robie întocmai ca pe Izraelul natural şi nu-i permis să aibă alţi zei afară de el ci trebue să asculte cu totul de Iehova. (Exodul 20:1, 2) Dela începutul zilei lui Iehova în anul 1914 a devenit adevărat că „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el". (Psalm 24:1) Ceeace cere Domnul acum nu sunt jertfe, ceremonii sau formalităţi şi cucernicie prefăcută, ci ascultare deplină, şi el zice: „Nu voiu lua tauri din casa ta, nici ţapi din staulele tale. Căci ale mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munţilor cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munţi, şi tot ce se mişcă pe câmp este al meu. Dacă mi-ar fi foame nu ţi-aş spune ţie, căci a mea este lumea şi tot ce cuprinde ea". — Psalm 50:9—13.

[34] Nici adoraţiunea ceremonială, „desvoltare de caracter", cucernicie prefăcută şi nici vreo altă „jertfă" asemănătoare n'ar putea îndatora pe Iehova faţă de cineva. Ceeace-i place lui Iehova este numai devotamentul dezinteresat şi fără rezerve faţă de el. „Bătrâni aleşi" şi preoţimea pun înaintea poporului lui Dumnezeu învăţăturile lor proprii, însă acestea nu sunt nici hrană şi nici băutură pentru cineva. Acum numai o facere cu bucurie a voinţei lui Dumnezeu este primită înaintea sa. Aceasta se cere dela aceia cari au fost adunaţi la el.

[35] Rămăşiţa trebue să împlinească acum legământul său. „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulţămiri [laudă; după Biblia germană], şi împlineşte-ţi juruinţele făcute Celui Prea Inalt". (Psalmul 50:14) Cu ocazia aceasta nu poate fi vorba organizaţiunii lui Satan şi ea intră în şirurile de laptă ale de serviciu şi devotament numai pe jumătate şi nici de vreun compromis cu lumea. Dacă clasa servului se devotează acum pe deplin lui Dumnezeu, atunci El nu va lăsa să cadă asupra ei furia hordei lui Satan, şi de aceea zice El: „Cheamă-mă în ziua necazului, şi eu te voiu izbăvi, iar tu mă vei proslăvi!" (Psalm 50:15) Aceasta arată clar o luptă în timp ce clasa servului credincios vesteşte mai departe mânia Dumnezeului nostru. După această adunare dintâiu, clasa Estera şi Rut este izbăvită din robia organizaţiunii lui Satan şi ea intră în şirurile de luptă ale

organizaţiunii Domnului. Toţi ceice aparţin clasei servului proclamă cu putere ziua mâniei Dumnezeului nostru, şi apoi toţi oamenii de bine când aud mesajul fug din organizaţiunea lui Satan şi se adăpostesc în organizaţiunea lui Dumnezeu. „Alte oi" cari au fugit din prinsoare şi au găsit adăpost în organizaţiunea lui Dumnezeu iau mesajul pe care l-au auzit şi-l vestesc altora. Este un războiu până la sfârşit.

[36] Unii fricoşi citează pentru justificarea fricei lor următoarele cuvinte ale lui Isus: „Când vă vor prigoni într'o cetate, să fugiţi într'alta. Adevărat vă spun că nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul omului". (Matei 10:32) Instrucţiunea dată aci de Isus de a fugi într'o altă cetate s'a aplicat în zilele apostolilor, deoarece atunci nu sosise timpul pentru a vesti răsbunarea Dumnezeului nostru. Acum însă „Fiul omului" a venit şi ziua răsbunării Dumnezeului nostru trebue proclamată, şi de aceea poporul lui Dumnezeu nu se poate da acum înapoi. Organizaţiunea lui Iehova trebue să icie ofensiva şi să fie gata de luptă şi să nu şovăiască niciodată de a merge înainte, ci să apere cu tărie cauza Domnului, să vestească mesajul împărăţiei şi să continue cu anunţarea la popor că organizaţiunea lui Satan va fi sfărâmată complet în Armaghedon. Poporul lui Dumnezeu nu va fi ţinut mai departe în robie de frică dinaintea aceea ce i-ar putea face Diavolul. Iehova a trimis pe cei credincioşi ca pe martorii săi şi le zice: ‚Ascultă, şi eu te voiu izbăvi, şi tu să mă proslăveşti'.

[37] Iehova îşi pregăteşte un popor pe care-l face cunoscut cu deosebire cu ocazia justificării numelui său. Acest popor trebue să fie o organizaţiune gata de luptă, fiindcă luptă împotriva Diavolului şi a organizaţiunii sale şi trebue să fie statornic în această luptă. Christos Isus este acum prezent şi el este comandantul. El este Justificatorul şi autorul izbăvirii, şi toţi ceice voiesc să trăiască trebue să i se supună. Spiritul lui Iehova este pus pe Christos Isus şi el liberează pe cei credincioşi din prinsoare cari devin o parte a servului. Aceşti servi ai lui Iehova aduc apoi mesajul clasei Estera şi Rut care de asemenea se află în prinsoare şi care trebue liberată şi făcută membri ai clasei servului. Acestei clase de unşi îi vorbeşte Iehova prin profetul său, pe ea şi-a pus spiritul său, lor le-a dat mărturia lui Isus Christos, şi ei trebue să urmeze porunca sa şi să depună această mărturie. Impotriva acestora merge Balaurul sau Diavolul ca să poarte război împotriva lor şi caută să-i nimicească. Acum fiecare din clasa rămăşiţei trebue să reziste cu tărie Diavolului. A rezista slujitorilor lui Satan înseamnă a sluji Domnului în adevăr şi în credincioşie. (1 Petru 5:8) Aceasta înseamnă o luptă până la sfârşit, şi urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus vor urma conducerea lui mai departe fără frică oriunde îi va conduce. Aceşti credincioşi refuză de a avea ceva deaface cu organizaţiunea lumească a lui Satan. Ei aud şi urmează cuvintele lui Iehova: „Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De el să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi. Şi atunci el va fi un locaş sfânt". (Isaia 8:13, 14) Cu încredere deplină în Iehova şi în executorul împuternicit al hotărîrilor sale, Christos Isus, merg înainte în împlinirea legământului lor şi cântă într'una: „Sabia lui Iehova şi a lui Ghedeon!" Aceşti credincioşi sunt „terebinţi ai neprihănirii, un sad al Domnului, spre slava lui" şi din harul său au fost făcuţi drepţi. Ei vestesc mai departe numele şi împărăţia sa cu curaj şi zel. „Mulţimea mare de oameni" sau „alte oi" fug din Babilon la organizaţiunea Domnului; şi şi ei se înşiră în organizaţiunea luptătoare şi-şi unesc vocile în strigarea: ‚Impărăţia cerurilor a sosit şi speranţa întregii creaţiuni este împărăţia lui Iehova sub domnia lui Christos!'

[38] Dacă cele spuse cu privire la „mulţimea mare de oameni" sunt în armonie cu Scriptura, şi anume că aci nu este vorba de creaturi născute de spirit, ci mulţimea mare de oameni se compune din „alte oi", după cum aminteşte Domnul, şi sunt aceiaşi ca Ionadabii şi că speranţa lor este viaţă veşnică pe pământ, atunci cum stă lucrul cu ‚fecioarele nechibzuite sau nebune' pe cari le descrie Isus într'o parabolă? Nu preumbresc acele fecioare nechibzuite o clasă spirituală subordonată care primeşte viaţă în cer? Această întrebare va fi examinată într'un alt număr al „Vestitorului".

(Urmează)

Intrebări pentru studiu

Alin. 12—15. Citează alte scripturi profetice în cari este anunţată dinainte izbăvirea acestor prizonieri şi în care este arătat scopul pentru care i-a izbăvit Iehova; mai departe fapte în cari se poate vedea împlinirea acestor scripturi.

Alin. 16—20. Ce se înţelege sub aceea că cineva se află „în robie"? Arată cu ajutorul scripturilor şi faptelor cine sunt cei amintiţi în Evrei 2:15 cari „erau supuşi robiei toată viaţa lor„?

Alin. 21—23. Descrie starea la care se aplică cuvintele apostolului „prin frica morţii".

Alin. 24—25. Arată motivul pentru lipsa de frică din timpul de acuma a poporului lui Dumnezeu în faţa atacurilor violente ale Diavolului şi bandei sale.

Alin. 26—28. Explică cine sunt „cei patru îngeri" din Apocalips 9:14. Pentruce se spune despre ei că sunt „legaţi". Cum şi prin cine au fost deslegaţi din lanţurile lor? Ce dovedeşte că sunt deslegaţi?

Alin. 29—31. Explică însemnarea celor patru îngeri cari au fost „legaţi la râul cel mare Eufrat!" In ce chip s'a întâmplat că după deslegarea lor ‚au omorît a treia parte din oameni'?

Alin. 32. Arată motivul pentruce a lăsat Isus afară cuvintele „o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru" când a cetit din profeţia lui Isaia (după cum este raportat în Luca 4:17—19).

Alin. 33—35. Arată cu scripturi ce se cere dela aceia cari în ziua judecăţii lui Iehova au fost adunaţi la el prin Christos Isus.

Alin. 36, 37. Ce înseamnă pentru poporul lui Dumnezeu că „ziua răzbunării Dumnezeului nostru" a sosit şi că ei au fost liberaţi din robie?

Alin. 38. Dacă mulţimea mare de oameni nu se compune din creaturi născute de spirit, ci este una şi aceeaş clasă cu „alte oi" şi „Ionadabii", atunci cum stă lucrul cu „fecioarele nebune" din parabola lui Isus?

(W. T. din 1 Octombrie 1935).

F E C I O A R E

„Atunci împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, cari şi-au luat candelele, şi au ieşit în întâmpinarea mirelui". — Matei 25:1.

ORGANIZAŢIUNEA principală a lui Iehova este „cetatea sfântă", „noul Ierusalim". „Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine niciun om netăiat împrejur sau necurat". (Isaia 52:1) Această profeţie a lui Dumnezeu, evident, se aplică după venirea Domnului Isus în templu şi după deslegarea celei prizonierilor care formează clasa „robului credincios şi înţelept", şi după ce a fost curăţit sanctuarul. Toţi cari rămân în organizaţiunea binecuvântată trebue să fie „fecioare" în timpul când sunt prezentaţi Domnului Isus, Mirelui şi Capului organizaţiunii sfinte. „V'am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată". (2 Corinteni 11:2) Întreagă organizaţiunea este reprezentată în mod simbolic ca „cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborându-se din cer dela Dumnezeu, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei". (Apocalips 21:2) Numai cei biruitori sunt în această cetate sfântă şi-şi au numele scrise în ea. (Apocalips 3:12) In această organizaţiune principală nu există o a doua clasă care să fie subordonată. Ziditorul ei este Iehova Dumnezeu. (Evrei 11:10—16) Ea s'a deslipit „din munte" (acesta este organizaţiunea universală a lui Dumnezeu); se coboară din cer şi domneşte peste pământ. (Daniel 2:45) Acest text din Scriptură şi altele arată că cetatea sfântă, adică împărăţia lui Dumnezeu sub Christos care casă regală, formează puterea de domnie oficială şi se compune în întregime din persoane curate şi sfinte.

2 Imediat înainte de a fi rostit Isus parabola despre fecioare, el a vorbit ucenicilor săi atât despre „robul credincios şi înţelept" cât şi despre „robul rău". (Matei 24 vers. 45—51) Implinirea acestor scripturi arată că există o deosebire clară între cele două clase, şi că despărţirea acestor două clase trebue să aibă loc după venirea Domnului Isus. Cuvintele însemnate cari urmează imediat după declaraţiunea cu privire la clasa robului sau servului rău se referesc la fecioare şi sună: „Atunci împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, cari şi-au luat candelele, şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite [nebune; după trad. episc. Nicodem], şi cinci înţelepte". — Matei 25:1, 2.

3 Aşa dar este sigur că parabola profetică numai la aceia se poate referi cari au fost odată candidaţi de drept la împărăţie; şi dacă toţi ar fi fost înţelepţi, atunci toţi ar fi putut intra în împărăţie. Este imposibil ca parabola să se refereasca la aceia cari n'au urmat chemarea la împărăţie. Fiind numărul zece un simbol pentru stare complectă sau întregime, cele zece fecioare amintite aici reprezintă prin urmare pe toţi cei chemaţi la împărăţie cari au urmat această chemare. Toţi cei chemaţi cari au urmat chemarea la împărăţie trebue să apară acum înaintea lui Christos Isus pentru judecată ca să deie socoteală despre administrarea lor. Ei toţi sunt „fecioare" deoarece sunt membri în perspectivă ai casei regale a cărei Cap, Domn şi Maestru este Christos Isus, Mirele. Această parabolă a lui Isus este o profeţie şi cuvintele sale arată că numai după venirea Domnului Isus la templu s'a putut împlini, şi că înainte de timpul acesta nu va putea fi înţeleasă; şi şi atunci numai când îi va plăcea lui Iehova Dumnezeu să reveleze o cunoştinţă despre aceasta acelora cari-l iubesc şi-l slujesc.

4 Inainte de venirea Domnului Isus la templu el a făcut ca „solul legământului" un lucru de pregătire. După aceea a venit, după cum zice profetul „deodată în templu" ca să se socotească sau răfuiască cu aceia cari au urmat chemarea la împărăţie. Aceştia, şi anume fiecare din ei, au urmat chemarea la împărăţie şi prin aceasta „şi-au luat candelele", adică echipamentul lor pentru a face să lumineze adevărul şi pentru a transmite lumina pe care au avut-o şi care a fost sprijinită pe Cuvântul lui Dumnezeu. (Psalm 119:105) Aceste candele au servit la luminarea cărării pentruca şi alţii să poată vedea sosirea Domnului şi pentruca candidaţii de drept la împărăţie să poată discerne pe Mire la sosirea sa. Aceste fecioare merg în întâmpinarea mirelui şi Regelui pentruca să-i pregătească un bun sosit plin de bucurie şi să cânte lauda sa şi lauda lui Iehova Dumnezeu care-l trimite. Ei trebue să fie echipaţi să-l întâmpine dacă voiesc să intre cu el la nuntă.

Aplicare

5 Este reprezentată în parabola despre cele zece fecioare prin fecioarele nechibzuite mulţimea mare de oameni? Revista „Turnul de Veghere" în limba engleză a început în anul 1881 să scrie despre aceasta şi în anii cari au urmat după anul amintit mai sus a răspuns la această întrebare în mod afirmativ. Revista „Turnul de Veghere" din limba engleză dela 1 Octombrie 1923 a publicat un articol întitulat „O tu, cea mai frumoasă dintre femei", în care articol însă nu s'a făcut nici o încercare să se răspundă la întrebarea dacă cele cinci fecioare nechibzuite reprezintă pe mulţimea mare de oameni sau nu. Mulţimea mare de oameni nu este amintită în acel articol. Totuşi ar fi potrivit în acest loc a îndepărta un alineat din el, şi anume: „Mai târziu după cum este spus în parabolă fecioarele nechibzuite recunosc greşala lor. Ele trec prin unele experienţe amare înainte de a primi untdelemnul bucuriei care le aduce la cunoştinţa faptului că împărăţia este întemeiată, şi ele sunt reprezentate în parabolă venind apoi la Domnul şi zicând: „Doamne, Doamne, [iată-ne] deschide-ne!' Ele însă vin prea târziu. Ele au neglijat sau au refuzat la timpul său să ieie parte cu bucurie la lucrurile pe cari Domnul le-a avut de făcut pentru poporul său. Domnul nu le respinge. El nu le aruncă în întunericul cel mai dinafară. Parabola nu le reprezintă aşa ca şi cum ar fi fost pedepsite în felul acesta. Domnul însă le zice: „Nu vă cunosc'. Cu alte cuvinte Domnul anunţă că ele n'au urmat voinţa sa care a fost exprimată faţă de ele, şi că au neglijat să ieie parte la nuntă". (Alineatul 71).

6 Din cuvintele întrebuinţate în alineatul de mai sus s'ar putea conchide că fecioarele nechibzuite reprezintă pe mulţimea mare de oameni. Acel limbaj lasă pe cititor în îndoială cu privire la acest punct, şi deoarece poporul lui Dumnezeu a presupus că „mulţimea mare de oameni" şi „fecioarele nechibzuite" ar fi una şi aceeaş clasă care în cele din urmă trebue adusă la desăvârşire sau stare complectă în Armaghedon, ar rămânea încă tot îndoelnic cine formează clasa „fecioarelor nechibzuite". De aceea pare a fi potrivit ca această chestiune să fie discutată şi decisă aci în mod definitiv şi anume în lumina profeţiei pe care Domnul o face să lumineze acum poporului său. Incă de prin 1881 a întrebuinţat revista „Turnul de Veghere" în englezeşte următoarele cuvinte cu privire la clasa fecioarelor nechibzuite: „Ele trebue să treacă printr'un timp de strâmtorare şi dacă voiesc pot ajunge în mulţimea mare de oameni sau gloata mare care vine din necazul cel mare şi va fi înaintea tronului lui Dumnezeu şi acolo îl va sluji". In lumina profeţiei pe care Iehova a limpezit-o acum poporului său vedem că cuvintele citate mai sus din „Turnul de Veghere" din 1881 nu sunt cele juste, deoarece mulţimea mare de oameni n'a fost

niciodată născută de spirit şi n'a fost în niciun timp candidat la împărăţie, şi de fapt în timpul venirii a doua a Domnului şi al începutului domniei sale nici n'a existat măcar. Fecioarele nechibzuite sau nebune descrise în parabolă reprezintă aceeaş clasă pe care o formează „servul rău" şi soarta lor va fi aceeaş ca cea a „servului rău". In cele ce urmează vor fi citate dovada biblică împreună cu faptele fizice pe cari Domnul le-a lăsat să se întâmple în împlinirea profeţiei pentruca această chestiune să fie clarificată în mod definitiv în cugetele acelora cari iubesc pe Domnul.

7 Aproape toate traducerile româneşti ale Bibliei şi o mare parte din cele străine sună: „Cinci din ele erau nechibzuite, şi cinci înţelepte". Pentru a arăta deosebirea dintre cele înţelepte şi cele nechibzuite cităm aci următoarele din „Turnul de Veghere" (în limba engleză) din 1 Octombrie 1923:

„Înţelept. O persoană înţeleaptă este cineva care cunoaşte [scopul] lui Dumnezeu şi aplică această cunoştinţă după regula divină, şi se încrede din toată inima în Domnul şi nu se sprijineşte pe priceperea sa; care se smereşte cu bucurie sub mâna puternică a lui Dumnezeu şi are plăcere de toate ce-i dă Domnul. El urmează cu bucurie poruncile Domnului şi de aceea este veghetor.

Nechibzuit (nebun) — tocmai contrarul înţeleptului. El nu se supune cu bucurie voinţei exprimate a lui Dumnezeu. El se sprijineşte pe priceperea sa proprie dictată de egoism; în timp ce susţine a urma pe Domnul; el totuşi nu are un spirit plin de iubire şi devotat în mod credincios — pentru a stărui mulţumit şi bucuros în ceeace hotărăşte Domnul pentru el.

Ca dovadă pentru definirea înţeleptului şi nechibzuitului, după cum s'a explicat aci în mod clar, cităm următoarele scripturi:

‚Increde-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-l în toate căile tale, şi el îţi va netezi cărările'. — Proverbe 3:5, 6.

‚Înţelepţii vor moşteni slava, dar partea celor nebuni este ruşinea'. — Proverbe 3:35.

‚Un fiu înţelept ascultă învăţătura tatălui său, dar batjocoritorul n'ascultă mustrarea'. — Proverbe 13:1.

‚Limba înţelepţilor dă ştiinţă plăcută, dar gura nesocotiţilor împroaşcă nebunie'. — Proverbe 15:2.

‚Fiule ‚dacă-ţi va fi inima înţeleaptă, inima mea se va bucura... Ascultă, fiule, şi fii înţelept; îndreaptă-ţi inima pe calea cea dreaptă'. — Proverbe 23:15, 19.

‚Cine se încrede în inima lui este un nebun, dar cine umblă în înţelepciune va fi mântuit'. — Proverbe 28:26.

‚Eram prost şi fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea ta'. — Psalm 73:22.

Lampa sau candela sau lumina este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului în care este spiritul său şi care luminează cărarea copilului lui Dumnezeu. Ea este voinţa exprimată a lui Dumnezeu faţă de creaturile sale noi.

‚Da, tu eşti lumina mea, Doamne! Domnul luminează întunerecul meu' — 2 Samuel 22:29.

‚Cuvântul tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea'. — Psalm 119:105.

‚Acolo voiu înălţa puterea lui David voiu pregăti o candelă unsului meu'. — Psalm 132:17.

‚Căci sfatul [porunca] este o candelă, învăţătura [legea] este o lumină, iar îndemnul şi mustrarea sunt calea vieţii'. — Proverbe 6:23; 23:9; Ezechiel 1:13.

Din scripturile citate mai sus trebue să reiese clar că Biblia nu poate fi o lumină pentru orişicine ci numai pentru aceia cari au spiritul Domnului. Dacă înţelegem bine că lumina sau candela este un simbol al voinţei lui Dumnezeu aşa cum este exprimată faţă de copiii săi, atunci putem să vedem că voinţa sa este aceea căreia i se supun copiii săi, şi anume în urma activităţii spiritului său care le aduce lumină. Toate fecioarele au avut candele".

8 Numărul zece reprezintă în mod simbolic pe toate fecioarele, adică pe toţi cari în timpul venirii Domnului Isus la templu au fost candidaţi de drept la împărăţie. Numărul cinci arată că fecioarele s'au împărţit în două clase, fără a spune prin aceasta câte au fost în fiecare grup. Ceeace a zis atunci Isus ucenicilor săi a fost de fapt în parte un răspuns la întrebarea lor cu privire la sfârşitul lumii, şi cu privire la venirea sa şi întroducerea domniei împărăţiei sale. In acest răspuns numai despre aceia este vorba cari s'au învoit să facă voinţa lui Dumnezeu şi au fost într'un timp candidaţi de drept la împărăţie. Grupul celor nechibzuiţi şi-a pătat fecioria prin purtarea sa nechibzuită. Nechibzuinţa lor şi urmările ei sunt arătate prin profeţia lui Isaia despre fecioarele sau nebunii amintiţi acolo. „Se va croi o cale...: niciun om necurat nu va trece pe ea,... şi cei fără minte nu vor rătăci în ea". (Isaia 35:8; după trad. Rotherham, în limba engleză.) Aceste două clase de fecioare corespund şi următoarelor două clase amintite de profetul Zaharia: „Jumătate din cetate va merge în robie, dar rămăşiţa poporului [ceata înţeleaptă] nu va fi nimicită cu desăvârşire din cetate". — Zaharia 14:2; vezi „Pregătiri de Conflict", paginile 288, 289, în englezeşte.

9 In privinţa acestei chestiuni a stăpânit confuziune până când i-a plăcut Domnului să deie poporului său o înţelegere clară şi justă cu privire la mulţimea mare de oameni, ceeace, slavă Domnului, a făcut acum. Timp de mulţi ani a stăpânit teoria că mulţimea mare de oameni este o ceată născută de spirit care din pricina neglijenţei şi indiferenţei pierde ocazia de a intra în împărăţie, şi din aceasta s'a tras concluzia că clasa fecioarelor nechibzuite este una şi aceeaş cu mulţimea mare de oameni. O astfel de concluziune însă n'a fost justă. Mulţimea mare de oameni n'a avut niciodată dreptul de a aspira la casa regală a lui Dumnezeu fiindcă nu este născută de spirit. Câtva timp am înţeles că mulţimea mare de oameni şi clasa prizonierilor ar fi una şi aceeaşi. E drept că mulţimea mare de oameni este în captivitatea organizaţiunii lui Satan înainte de a ieşi afară şi a forma mulţimea mare de oameni; şi tot aşa e drept că candidaţii la împărăţie au fost odinioară prizonieri, cum s'a explicat mai înainte în revistă. Dar fecioarele cari devin nechibzuite se compun numai din cei născuţi de spirit, cari au fost chemaţi la împărăţie şi cari au primit chemarea şi în timpul arătării Domnului Isus în templu pentru judecată au fost în această stare. (Maleahi 3:2, 3) Toate fecioarele au privit înainte la venirea Domnului Isus şi întemeierea împărăţiei sale, că altfel n'ar fi urmat chemarea la împărăţie.

10 Toţi consacraţii aceştia au primit lumină dela candelă, aceasta este lumina voinţei lui Dumnezeu exprimată în Cuvântul său, şi lămurire cu privire la împărăţie; şi cei ce-au crezut în Domnul Isus şi au intrat într'un legământ de a face voia lui Dumnezeu au fost născuţi după aceea ca fiii săi şi au fost chemaţi la împărăţie. Uleiul este un simbol al bucuriei şi al veseliei. (Evrei 3:6; Psalm 23:5; 45:7; 141:5.) Toate fecioarele au ieşit să ureze Domnului bun venit la sosirea sa. „Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n'au luat cu ele untdelemn; dar cele înţelepte, împreună cu candelele, au luat cu ele şi untdelemn în vase". — Matei 25:3 ‚4.

11 Toţi au avut candele, adică o anumită cunoştinţă a Cuvântului său, şi astfel au fost echipaţi pentru a-l sluji. Fiecare care este născut ca creatură spirituală şi este chemat la împărăţie este un „vas", şi pentru a plăcea Domnului fiecare trebue să fie un vas spre cinstea Domnului. Unii s'au dovedit ca vase spre cinste şi alţii spre necinste. Scriptura nu vorbeşte de vase spre cinste şi vase spre mai puţină cinste, ci zice despre vase că „unele sunt spre cinste iar altele spre necinste". (2 Timotei 2:20, 21) Aceasta înseamnă desigur că o clasă cinsteşte pe Iehova pe când cealaltă clasă prin cinstire de sine sau prin cinstirea altor creaturi necinsteşte pe Iehova Dumnezeu. „Fiecare din voi să ştie să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi cinste". (1 Tesaloniceni 4:4) Vasele spre necinste au fost hotărîte de Domnul pentru nimicire. „Dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-şi arate mânia şi să-şi descopere

puterea, a suferit cu multă răbdare nişte vase ale mâniei, făcute pentru peire". (Romani 9:22) Vase ale îndurării sunt aceia cărora Dumnezeu le descopere bogăţia slavei sale: „Să-şi arate bogăţia slavei lui faţă de nişte vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă". (Romani 9:23) Dacă un vas este hotărît pentru nimicire, atunci desigur nu poate fi arătat ca un vas de mai puţină cinste care va primi o răsplată mai mică sau un premiu de mângâiere în cer. Vasele spre cinste fac multe greşeli din pricina imperfecţiunii lor, dar Dumnezeu cu toate acestea îşi arată îndurarea faţă de ele deoarece motivul lor este drept şi se străduiesc în mod sincer să slujească dezinteresat pe Iehova.

12 Cuvintele întrebuinţate de Christos Isus în parabolă nu spun şi nici nu lasă să se înţeleagă că fecioarele ar fi luat cu ele o proviziune deosebită de uleiu, ci cuvintele sună: Cele nechibzuite „n'au luat cu ele untdelemn". Fiind acest uleiu sau untdelemn un simbol al bucuriei şi al voiei bune cari vin din devotamentul iubitor faţă de Iehova Dumnezeu şi Christos Isus, din aceasta reiese că aceşti nechibzuiţi au fost egoişti şi n'au avut iubire pentru Dumnezeu şi Christos Isus şi n'au avut „bucuria Domnului". Ei n'au privit înainte la venirea lui Christos Isus cu dorinţa ca numele lui Iehova să fie proslăvit, ci cu dorinţa ca ei ca creaturi să fie înălţaţi la o poziţiune înaltă. Ei au fost extrem de egoişti. Inima lor n'a fost plină de bucurie, şi de fapt într'o inimă foarte egoistă sau plină de amor propriu (iubire exagerată de sine însuşi) nici nu poate locui bucurie. Ei n'au aşteptat pe Rege şi împărăţia cu bucurie, ci cu pofta de dorinţele lor egoiste să fie împlinite. Pe când despre fecioarele înţelepte Domnul zice: „Cele înţelepte, împreună cu candelele, au luat cu ele şi untdelemn în vase". Adică bucuria Domnului a fost în ei şi bucuria aceasta a fost tăria lor. Ei au fost totdeauna devotaţi în mod dezinteresat lui Dumnezeu şi împărăţiei sale şi au fost doritori să afle şi să facă voinţa lui Dumnezeu chiar şi dacă cu ocazia aceasta toate părerile lor de mai demult ar fi răsturnate. Cei nechibzuiţi au înţeles şi au crezut că la sosirea lui Christos Isus a mirelui ca să primească pe cei chemaţi la împărăţie, vor fi luaţi imediat în cer şi vor fi înălţaţi la poziţiuni de domnitori împreună cu Domnul. Ei s'au ţinut de foarte importanţi şi au fost umpluţi de mândrie la cugetul că ei ar fi singurii cari sunt destul de buni pentru a guverna lumea. Ei au cugetat că au primit toată lumina care trebue să fie dată vreodată oamenilor de pe pământ, şi că de aceea ar fi capabili în mod deosebit să guverneze lumea. Ei au fost lipsiţi de iubire şi fiind ei extrem de egoişti n'au avut bucuria Domnului, care este cinstirea şi justificarea numelui lui Iehova. Fecioarele înţelepte au găsit însă dorinţa inimilor lor exprimată în următoarele cuvinte ale lui Isus: „Imi place să fac voia ta, Dumnezeul meu, şi legea ta este în lăuntrul meu". (Psalm 40:9, trad. Dr. N. Nitzulescu, în alte trad. versetul 8.) Fiind consacraţi în mod dezinteresat Domnului Iehova şi lui Christos Isus, cei înţelepţi au zis: Bucuria Domnului este tăria noastră.

13 Toate fecioarele au aşteptat sosirea Domnului în anul 1914, şi cele de mai sus descriu atitudinea ambelor clase. Domnul a şi venit în anul 1914 ca să-şi înceapă domnia în mijlocul duşmanilor, el însă n'a făcut ce-au aşteptat fecioarele. Ele s'au aflat tot pe pământ. Ceeace s'a spus candidaţilor la împărăţie cu privire la aceea că ce se va întâmpla atunci, n'a avut loc şi de aceea li s'a părut ca şi cum mirele şi-ar fi amânat sosirea. „Fiindcă mirele zăbovea, au aţipit toate, şi au adormit". (Matei 25:5) Bine-înţeles Christos Isus n'a zăbovit nici o clipă. El s'a urcat pe tron în anul 1914 şi s'a ocupat mai întâiu cu războiul din cer împotriva lui Satan şi împotriva îngerilor săi nelegiuiţi şi cei răi au fost alungaţi din cer. (Apocalips 12 vers. 7—10) Dupăce s'a făcut lucrul acesta, a urmat după ordinea evenimentelor arătată în Scriptură venirea Domnului în templu şi învierea la viaţă a celor credincioşi cari au dormit mult timp în moarte. (Apocalips 6:11) Deoarece s'a părut ca şi cum Domnul şi-ar fi amânat sosirea la timpul aşteptat, toate fecioarele au devenit somnoroase; o parte din ele au căzut în somn adânc pe când altele numai au aţipit deoarece le-a fost greu să rămână treze. Niciunul din ei n'a fost deştept sau treaz pe deplin şi veghetor. Cei nechibzuiţi s'au pus jos şi căzuseră în somn adânc deoarece ei au cugetat că acum s'a făcut tot ce s'a putut face, şi că de aceea au trebuit să aştepte până când Domnul îi va lua în cer ca să domnească. Aceasta a fost exact starea lor cu deosebire din 1917 încoace. Ei au susţinut în mod stăruitor că tot adevărul care va fi descoperit vreodată de Domnul a fost descoperit deja printr'un om pe care l-au privit ca pe „robul acela". Ceata fecioarelor înţelepte a făcut câtva lucru însă fără siguranţă sau certitudine şi fără îndrăzneală şi voioşie într'un mod ameţit de somn şi ele erau aproape să adoarmă. Ei s'au temut şi au respectat pe stăpânitorii politici ai lumii deoarece au crezut că ei sunt „înaltele stăpânirii". Ei n'au ştiut exact ce trebue să facă, dar au fost hotărîţi să vegheze mai departe şi să facă ce li se pare a fi bine. Fecioarele înţelepte au iubit pe Domnul şi au fost doritoare să facă ceva spre mărirea sa fără să ţie seama de aceea dacă vor merge vreodată în cer sau vor trăi pe pământ. Ele au fost împiedecate în activitatea lor de organizaţiunea lui Satan şi prin urmare au fost prizoniere. După aceea somnolenţa a devenit şi mai mare şi chiar şi fecioarele înţelepte au căzut aproape în somn adânc.

14 Miezul nopţii este un ceas întunecos. In anul 1918 s'a oferit poporului lui Iehova o perspectivă foarte întunecată. Spre sfârşitul anului 1919 candidaţii la împărăţie au început să se deştepte şi au recunoscut c'a fost de lipsă să se reculeagă şi să slujească lui Iehova. „La miezul nopţii, s'a auzit o strigare: Iată mirele, ieşiţi-i în întâmpinare!" (Matei 25:6) La congresul din Cedar Point din anul 1919 poporul lui Dumnezeu a început să vadă că a trebuit să facă ceva ca să slujească pe Domnul. La acel congres au fost prezente atât fecioarele nechibzuite cât şi cele înţelepte după cum arată îndeajuns faptele următoare. Când s'a anunţat atunci că trebue să se înceapă şi să se desfăşoare o activitate ofensivă, mulţi au răspuns cu un strigăt de bucurie; alţii însă au părut a fi zăpăciţi dar totuşi au dorit după cum s'a părut să-şi deschidă ochii şi să se alăture celorlalţi, şi după aceea au început toţi să examineze Scriptura ca să vadă care a fost situaţia adevărată. „Atunci toate fecioarele acelea s'au sculat şi şi-au pregătit candelele". — Matei 25:7.

15 In acel timp candelele celor nechibzuiţi au luminat foarte slab şi erau gata să se stingă fiindcă cei nechibzuiţi n'au fost devotaţi Domnului în mod dezinteresat din inimă. Fitilurile celor înţelepţi au avut lipsă de o curăţenie şi candelele lor au avut lipsă de mai mult untdelemn. Scriptura n'a fost înţeleasă şi deoarece cei înţelepţi au fost doritori să o priceapă şi să cunoască voinţa Domnului, au înţeles că trebue să fie devotaţi cu totul şi dezinteresat lui Dumnezeu şi să-l servească. Ei au început să examineze Sfânta Scriptură cu atenţiune şi plini de rugăciune. „Turnul de Veghere" a continuat să primească adevărul şi să-l ofereasă în coloanele sale altora, şi în 1922 Domnul în harul său a arătat prin canalul său poporului său că Domnul Isus Christos mirele este în templu. Cei credincioşi şi-au curăţit cu sârguinţă mai departe candelele şi deoarece au dorit să cunoască şi să facă voinţa lui Dumnezeu, au devenit tot mai activi şi zeloşi. Bucuria Domnului din inimile lor s'a tot înmulţit şi când au învăţat că trebue să preamărească pe Dumnezeu şi nu pe om, toţi au primit dela Domnul din templu mai departe lumină tot mai clară.

16 Partea textului care sună: „Iată mirele, ieşiţi-i în întâmpinare!", pare a marca timpul când prizonierii credincioşi au scăpat din prinsoare unde au fost ţinuţi de organizaţiunea lui Satan. Ei n'au înţeles însemnarea biblică a „înaltelor stăpâniri", ci au crezut că „înaltele stăpâniri" se compun din stăpânitorii politici, comerciali şi religioşi ai acestei lumi. Cei reprezentaţi în drama profetică prin Rut şi Estera au primit după aceea adevărul, au fost scoşi din prinsoare şi au fost aduşi în templu. In

anul 1922 cei credincioşi au început să se bucure foarte tare, deoarece au văzut pe mire sus înălţat în templu şi pe tronul cerului. Ei au înţeles faptul că în timpul trecut n'au fost aşa de sârguincioşi cum ar fi trebuit să fie, şi acum le-a părut rău de aceasta şi s'au străduit foarte mult să meargă în serviciu şi să facă cu toată puterea lor tot ce le va împărţi Domnul ca lucru. (Isaia 6:1—9) Cu bucurie crescândă au mers cei credincioşi înainte să facă lucrul cu energie şi să proclame preamăririle lui Iehova şi ale Regelui său. Bucuria lor a fost în Domnul.

17 Cei nechibzuiţi au văzut bucuria celor credincioşi şi au început să se informeze şi să întrebe: Pentruce este nevoie de atâta larmă când cineva voieşte să-şi arate bucuria? Aceşti nechibzuiţi au observat că le lipseşte ceva, şi de aceea este spus în parabolă: „Cele nechibzuite au zis celor înţelepte: Daţi-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele". — Matei 25:8.

18 Cei nechibzuiţi n'au avut niciodată bucuria Domnului deoarece motivul lor a fost dorinţa egoistă după un rang mare în stăpânirea lumii. Ei s'au bucurat într'o măsură oarecare de lumina adevărului pe care au primit-o, dar când au avut de mers prin experienţele aspre ale războiului mondial, bucuria şi zelul lor au fost foarte potolite, luminile lor au luminat slab şi au fost gata să se stingă. Anunţarea că împărăţia şi Regele au sosit n'a cauzat în ei multă bucurie şi veselie din pricină că nu s'au văzut înălţaţi la poziţiuni de demnitate şi putere. De frică că nu vor putea ajunge la o poziţiune înaltă în guvernul lumii, au zis celor înţelepţi: „Daţi-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele". Cei nechibzuiţi au dorit cu pasiune din egoism să intre în împărăţie, şi când au început să vadă că au avut lipsă de mai mult untdelemn, adică bucurie, s'au adresat acelora cari, după cât s'a părut, au avut bucurie din belşug cu cererea să-şi împartă proviziunea cu ei. Ei n'au arătat zelul sau entuziasmul pentru serviciul Domnului şi al Regelui său care este arătat de urmaşii lui Christos Isus. Ei au zis celor credincioşi cam următoarele: „Împărţiţi cu noi, daţi-ne nouă jumătate; daţi Domnului o parte din aplausele voastre, adică faceţi lucrul pe care credeţi că trebue să-l faceţi, şi noi vă vom lăsa să faceţi acest serviciu numai împărţiţi cu noi onoarea". Tocmai aceasta a fost ceeace a făcut bucurie celor nechibzuiţi. Le-a făcut plăcere să fie linguşiţi, lăudaţi, bătuţi uşor pe umeri şi puşi în poziţiuni de cinste printre oameni ca să se poată făli încoace şi încolo şi să-şi deie aere de importanţă; ei au cugetat că dacă ar putea primi numai atâta, aceasta va fi o încurajare pentru ei să rămână în societatea celor înţelepţi. Ei însă n'au voit să lucreze împreună cu ei şi să poarte ocara care a venit peste cei înţelepţi şi n'au fost gata să facă servici umil. Ţinându-se în înfumurarea lor de foarte importanţi au cerut să li se deie onoare. Cei nechibzuiţi au stăruit să lucreze după bunul plac al lor, şi cuvintele următoare au fost întrebuinţate de unii din ei: „Noi trebue să avem libertatea noastră şi să facem ce vedem noi ca datoria şi privilegiul nostru şi nu voim nicidecum să fim legaţi de regulele şi ordinele unei organizaţiuni". Conducătorii cari au condus această ceată nechibzuită s'au încăpăţânat să urmeze calea aleasă de ei, şi nebunii cari au urmat pe aceşti conducători ai lor au stăruit ca „prea iubiţii lor bătrâni-conducători" să primească dela alţii cinste şi laudă, şi au dat de înţeles că dacă li s'ar face această „bucurie", atunci şi ei vor veni cu noi şi vor intra de asemenea în împărăţie.

19 Aci se arată clar clasa reprezentată prin Mardoheu şi Naomi „robul credincios şi înţelept" în contrast direct cu clasa celor nechibzuiţi care s'a contopit încurând după aceea cu clasa „robului rău". Faptele cari s'au întâmplat acum şi cari sunt bine cunoscute marchează pe aceste două clase într'un mod atât de clar încât nu poate să existe nici-o îndoeală despre aceasta. Clasa „servului credincios şi înţelept" a zis celor nechibzuiţi ca răspuns la cererea lor făcută cu privire la untdelemn: ‚Nu putem împărţi cu voi'. — Textul despre acesta sună: „Cele înţelepte le-au răspuns: Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine duceţi-vă la cei ce vând untdelemn şi cumpăraţi-vă". — Matei 25:9.

20 Dacă parafrazăm sau explicăm pe larg acest verset, cei înţelepţi au zis cam următoarele: „Noi nu vă putem împlini cererea. Noi recunoaştem pe Domnul Isus Christos ca conducătorul şi capul nostru şi nu recunoaştem pe niciun om în această poziţiune. Noi voim să ascultăm pe Domnul şi să urmăm instrucţiunile sale pe cari le trimite poporului său prin organizaţiunea sa. Iehova şi Christos Isus sunt învăţătorii noştri şi „înaltele stăpâniri"; noi le suntem devotaţi pe deplin şi voim să facem cu toată puterea noastră tot ce găsesc mâinile noastre pentru justificarea numelui lui Iehova. Noi n'avem nici dorinţa şi nici înclinarea să împărţim devotamentul, onoarea sau veneraţia şi serviciul nostru între Dumnezeu şi oameni. Bucuria Domnului este tăria noastră şi ne produce mare bucurie să vestim că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Christos Isus este Regele şi împărăţia singura nădejde a lumii. Noi vestim hotărîrea sa, printre altele şi ziua răsbunării sale, şi refuzăm să facem vreun compromis cu vreo creatură sau cu vreo parte oarecare a organizaţiunii lui Satan'. Dacă fecioarele înţelepte ar fi urmat o altă cale, ele ar fi fost de bună seamă lepădate de tot de Domnul. O activitate numai în parte şi un devotament numai pe jumătate faţă de Domnul n'ar fi fost deajuns. Domnul cere dela aceia pe care-i aprobă, ascultare deplină şi complectă. (Faptele Apostolilor 3:23) Cele înţelepte au refuzat să împartă untdelemnul lor şi în aceasta n'au lucrat egoist ci cu înţelepciune de sus şi au arătat prin aceasta devotament deplin faţă de Mire şi de interesele sale.

21 Cei înţelepţi au răspuns şi au zis mai departe clasei fecioarelor nechibzuite: „Mai bine duceţi-vă la cei ce vând untdelemn şi cumpăraţi-vă"; adică: ‚Mergeţi la aceia cari vă bat uşor pe umeri pentru un câştig egoist şi vă dau cuvinte uleioase, înduioşătoare, ca să puteţi sluji mai departe; dacă aceasta vă face bucurie, mergeţi şi aduceţi-vă aceasta. Noi însă nu vă putem da lucrul acesta. Cumpăraţi-vă acest uleiu pentru „banii" voştrii, adică prin învăţăturile şi obiceiurile voastre ale „desvoltării de caracter", prin tămâierea şi proslăvirea de oameni şi prin predicarea a ceeace voi numiţi „a fi plăcut" şi „desvoltarea iubirii"; făcând toate acestea veţi lăsa laoparte pe Dumnezeu şi justificarea numelui său. Urmând această cale poate că veţi primi puţin „untdelemn", adică bucurie, însă bucuria Domnului nu se poate dobândi numai dacă cineva împlineşte pe deplin regulele organizaţiunii lui Iehova'. Cei nechibzuiţi n'au putut să vadă ce folos vor avea din aceea dacă vor rămânea mai departe la clasa „servului credincios şi înţelept", şi astfel s'au despărţit şi au mers pe calea lor şi au căutat să primească în felul lor puţin untdelemn.

22 Mulţi pot să fie candidaţi la împărăţie, însă numai aceia pot intra şi rămânea în templu cari sunt gata sau pregătiţi, judecaţi şi aprobaţi de Domnul. Cei nechibzuiţi n'au fost gata sau pregătiţi. „Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, şi s'a închiat uşa". — Matei 25:10.

23 Cei nechibzuiţi s'au despărţit de comunitatea sau societatea celor înţelepţi şi credincioşi nu s'au alăturat suitei mirelui şi nu l-au urmat la timpul rânduit şi l-a porunca sa. Cei înţelepţi au fost însă gata deoarece au fost consacraţi în mod dezinteresat lui Iehova, şi din pricina devotamentului şi ascultării lor faţă de Domnul lumina lor a luminat mai târziu şi mai limpede; şi când a sosit Domnul „au intrat cu el", adică îngerii cari stau de pază la intrare i-au lăsat să intre. Ei „au intrat... în odaia de nuntă". Aceasta înseamnă că au fost adunaţi de Domnul în templu. Ceata ‚fecioarelor înţelepte' au fost „răpiţi... în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh". (1 Tesaloniceni 4:17) Nunta a început în anul 1922 şi mai târziu a ajuns acea stare de fericire despre care profetizează profetul în cuvintele următoare: „Ferice de cine va aştepta, şi va ajunge până la o mie trei sute treizeci şi cinci de

zile [anul 1926]!" (Daniel 12:12) „Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!" (Apocalips 19:9) Acest text marchează timpul ungerii când cei înţelepţi au primit dela Iehova „numele cel nou", şi când ei au devenit cei numiţi martorii lui Iehova.

24 Textul parabolei zice: „Şi s'a încuiat uşa „după ce au intrat la nuntă. Incuiatul uşii nu înseamnă că nimeni nu va mai fi lăsat să intre în templu, ci înseamnă că niciunul dintre cei ce nu sunt aprobaţi nu poate intra, şi de aceea este uşa închisă pentru toţi aceia. Nici-o creatură de pe pământ nu este împuternicită să zică că uşa templului ar fi acum atât de complect închisă încât nimeni nu va mai fi lăsat să intre vreodată. După timpul împlinirii versetului al zecelea al parabolei au fost aduşi în templu cei reprezentaţi prin Rut şi Estera, şi desigur ei au trebuit să fie aprobaţi înainte de a fi putut intra pe uşă în templu. Din timpul clădirii templului uşa sau intrarea templului a fost închisă pentru toţi nelegiuiţii sau cei ce n'au fost aprobaţi după cum este scris: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună; ci numai cei scrişi în cartea vieţii Mielului". — Apocalips 21:27.

25 Ingerii Domnului stau de pază la porţile templului şi împiedecă intrarea celor ce nu sunt aprobaţi. (Ezechiel 44:1,2) Organizaţiunea împărăţiei Domnului are „douăsprezece porţi, şi la porţi, doisprezece îngeri". (Apocalips 21:12) Inchiderea complectă a porţii sau uşii în împărăţie este un secret al Domnului care n'a fost descoperit niciunui om, şi atâta timp cât este primejdie că cineva poate fi scos afară din templu, atâta timp trebue desigur să steie deschisă şi calea ca să poată intra un alt aprobat.

26 Judecata în templu a început în anul 1918. „Mai pe urmă au venit şi celelalte fecioare, şi au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne!" (Matei 25:11) „Mai pe urmă" înseamnă desigur un timp după ce clasa robului credincios şi înţelept a intrat în templu şi a devenit administratorul „averilor" sau intereselor împărăţiei Domnului pe cari în harul său li le-a încredinţat. Cei nechibzuiţi n'au făcut nimic în numele Domnului pentru aşi dovedi aprecierea pentru El sau bucuria, ei n'au făcut nimic spre cinstea sa în decursul periodului întunecat al războiului mondial; dimpotrivă, cel puţin unii dintre ei au conspirat să facă rău celor credincioşi şi alţi nechibzuiţi au urmat pe aceşti conspiratori. Aceşti nechibzuiţi au fost mai demult „fecioare" când a apărut Domnul şi şi-a început domnia, acum însă au fost violaţi sau siluiţi de organizaţiunea Diavolului şi astfel şi-au pierdut fecioria şi au fost de fapt numai după nume fecioare. (Zaharia 14:2) Societatea Diavolului s'a luat după ei şi ei au cedat linguşirilor „bandei" lui Satan. Mai târziu aceste aşa-zise fecioare au venit şi au rugat pe Domnul să le lese să se furişeze în împărăţie fără să ţie seamă de regulele sale fixe. Iată argumentul lor: „Noi am făcut doară lucrări în numele tău; cu deosebire ne-am desvoltat caracterul şi noi desigur am slujit prin aceasta pe Dumnezeul nostru, şi serviciul său într'adevăr n'ar trebui să fie mărginit numai la un singur grup. Fiecare din noi ar trebui să fie liber să slujească în felul său propriu. Doamne, te rugăm să ne deschizi şi să ne laşi să intrăm!" „Dar el, drept răspuns, le-a zis: Adevărat vă spun „că nu vă cunosc!" — Matei 25:12.

27 Cei ce-au stăruit să se despartă de organizaţiunea Domnului au fost invitaţi în mod public în 5 Ianuarie 1918 să cumpănească înc'odată plecarea lor pripită şi nechibzuită dela organizaţiunea Domnului şi să se întoarcă înapoi şi să lucreze împreună cu ceilalţi în armonie spre lauda şi mărirea Domnului. (Vezi „Turnul de Veghere", anul 1918, paginile 23, 24, în englezeşte) Această invitare a fost însă refuzată de cei nechibzuiţi şi în loc să o primească au urmat mai departe calea lor egoistă. Ingerii Domnului îl însoţesc la templu şi acolo Domnul Isus îi întrebuinţează ca să transmită mesajul său altora. (Daniel 8:14) Clasa nechibzuită este reprezentată venind la Domnul şi rugându-se să fie primită în împărăţie, şi zicându-i cam următoarele: „N'am lăsat să lumineze candelele noastre în numele tău? N'am cântat noi imni şi n'am atras atenţiunea asupra adevărurilor pe cari le-am primit dela omul înţelept? Şi n'am continuat noi oare ca în anii trecuţi lucrul nostru al desvoltării de caracter? Oare nu ne-am deprins în întrebuinţarea de cuvinte frumoase şi cuvântări dulci ca să ne pregătim în felul acesta să-ţi fim de ajutor la stăpânirea peste lume?' — Cei nechibzuiţi s'au arătat ca împotrivitori, îndărătnici şi egoişti, şi regula Domnului este: „Impotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli". (1 Samuel 15:23) Adoraţiunea creaturii şi veneraţiunea sau cinstirea oamenilor în locul lui Dumnezeu este o urîciune în ochii lui Dumnezeu. (Luca 16:15) Adoraţiunea creaturilor este un lucru tare urît înaintea lui Dumnezeu. Izraeliţii au susţinut că se închină lui Dumnezeu şi au săvârşit în acelaş timp „păcatul Samariei". Tot aşa a lucrat şi clasa fecioarelor nechibzuite până în ziua de astăzi. A predica numai cuvinte în numele Domnului nu corespunde nici pe departe regulelor fixate de Domnul. Astorfel de nechibzuiţi le răspunde Domnul prin îngerul său şi zice: „Nu orişicine-mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăţia cerurilor, ci celce face voia Tatălui meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N'am proorocit noi în numele tău? N'am scos noi draci în numele tău? Şi n'am făcut noi multe minuni în numele tău? Atunci le voiu spune curat: Niciodată nu v'am cunoscut; depărtaţi-vă dela mine, voi toţi cari lucraţi fărădelegea". — Matei 7 vers. 21—23.

28 Ne întoarcem la parabolă: Adresându-se la cei nechibzuiţi şi încăpăţinaţi Domnul zice: „Nu vă cunosc". Purtarea Domnului cu ‚fecioarele nechibzuite' vorbeşte mai tare ca cuvintele. Domnul a refuzat să deie ungerea celor nechibzuiţi, şi să le deie „numele cel nou" şi o înţelegere cu privire la prezenţa sa şi alte profeţii, şi să le dăruiască privilegiul să transmită stăpânitorilor şi supuşilor lor mesajul şi să sufere prigonire din pricina Domnului din partea organizaţiunii lui Satan. Cei nechibzuiţi au dibuit în întuneric de când au urmat calea lor nechibzuită, candelele lor s'au stins şi nu mai dau lumină. Nefiindu-le permis acestor nechibzuiţi să intre în casa sau templul Domnului, trebue să meargă în locul lor propriu. Există deci vreun motiv biblic sau vreun alt motiv de a conchide că aceşti nechibzuiţi, împotrivitori şi nelegiuiţi, pe care Domnul îi alungă dela sine cu cuvintele „nu vă cunosc", primesc sau vor primi vreodată o poziţiune subordonată sau un loc secundar în împărăţia cerului? Există vreo autorizaţiune biblică sau de altfel ţle a zice că astfel de oameni trebue să treacă prin timpul necazului şi dacă voiesc pot aparţinea mulţimii mari de oameni care vine din necazul cel mare şi stă înaintea tronului şi acolo slujeşte pe Dumnezeu în veci? Răspunsul trebue să fie negativ, adică nu, deoarece o astfel de concluziune nu este sprijinită nicidecum de raţiune (dreaptă judecată) şi desigur de asemenea de niciun text biblic.

29 Toţi cari intră în împărăţia cerească sunt „chemaţi la o singură nădejde", şi dela toţi se cere credincioşie. Dumnezeu alege poporul ales din lume pentru numele său numai pe o singură cale şi nu în diferite feluri. (Efeseni 4:3—6, 13, 14) Dacă Scriptura arată clar că Domnul are o suită de îngeri sfinţi cari îl servesc, atunci pentruce să fie silită în ultima clipă o mulţime de alte creaturi, cari s'au dovedit ca îndărătnice, neascultătoare şi nelegiuite, să treacă prin necazul cel mare pentruca să poată fi înălţate apoi la o poziţiune a serviciului care este ocupată în prezent de îngeri? O astfel de concluziune este cu totul absurdă (contrară minţii sănătoase)?

30 Ce zice Scriptura despre cei nelegiuiţi? Când a rostit Domnul această parabolă, s'a cugetat fără îndoeală numai la aceia cari au fost odată candidaţi de drept la împărăţie, atunci s'a cugetat la judecata pe care o va ţinea în templu şi s'a cugetat şi la aceea ce a zis mai înainte ucenicilor săi, şi anume: „Fiul omului va trimite pe îngerii săi, şi ei vor smulge din împărăţia lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire şi pe ceice săvârşesc fărădelegea, şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va

fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor". (Matei 13:41) Faptul că Isus zice în parabolă fecioarelor nechibzuite: „nu vă cunosc" dovedeşte de ajuns că ‚fecioarele nechibzuite' şi „robul rău" precum şi ‚robul cu un singur talant' sunt una şi aceaş clasă. Isus a rostit aceste trei parabole în legătură una cu alta.

31 Despre ‚clasa robului rău' este scris: „Stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă, şi în ceasul pe care nu-l ştie, îl va tăia în două, şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor". — Matei 24:50, 51.

32 Cu privire la robul cu un singur talant este scris: „Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor". — Matei 25:30) Aceste scripturi exclud concluziunea că fecioarele nechibzuite cad într'o clasă subordonată numită „turma mare" sau „mulţimea mare de oameni" sau c'ar putea fi numite cu vreun alt nume şi după aceea vor ajunge în cer şi vor servi pe Domnul înaintea tronului său.

33 Având în vedere deosebirea clară dintre cele două clase a celor înţelepţi şi a celor nechibzuiţi, Isus a dat urmaşilor săi următorul avertisment solemn: „Veghiaţi dar, căci nu ştiţi ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului". (Matei 25:13) Cuvintele din acest verset „în care va veni Fiul omului" nu există nici în manuscriptul Sinaitic nici în cel Vaticanic şi nici în cel Alexandrian, şi de aceea nu se găsesc nici în Biblia americană revăzută, nici în Biblia engleză revăzută, nici în traducerea engleză Diaglott, şi nici în diferitele traduceri ale Bibliei în limba germană ca Elberfeld, Parallel, Menge, Reinhardt, Weizsäcker şi Stage, şi de asemenea nici în „Noul Testament în limba română, traducere nouă după textul original", editat de Societatea Biblică Britanică în 1932. Prin urmare cuvintele întrebuinţate în acest text „Veghiaţi dar, căci nu ştiţi ziua, nici ceasul" se referesc fără îndoeală la arătarea Domnului Isus în templu; şi de când a avut loc acest mare eveniment cei ce susţin a fi copii ai lui Dumnezeu dar cari n'au fost aprobaţi de Domnul la judecată, nu numai că nu văd că Domnul a venit în templu, ci afară de aceasta batjocoresc vestirea acestui mare adevăr şi leapădă profeţiile lui Dumnezeu pe cari le descopere acelora cari-l iubesc. Ei refuză să ieie parte la lucrul vestirii împărăţiei şi răsbunării sale. Este scris că această uşă este încuiată pentru toţi, şi această închidere a uşii nu se va amâna până la Armaghedon. Faptele cari s'au întâmplat din 1918 încoace cu privire la aceia cari se împotrivesc organizaţiunii Domnului dar cari susţin a fi încă în adevăr, adeveresc pe deplin cele spuse mai sus despre fecioarele nechibzuite. Ele nu formează „mulţimea mare de oameni" amintită în Apocalips şapte şi n'au nimic deaface cu ea.

„Fecioare, însoţitoarele ei"

31 Profetul lui Iehova descrie adunarea familiei regale în palatul marelui Împărat veşnic, şi având în vedere faptul că această profeţie se ocupă cu fecioare este potrivit să o luăm aci în cercetare. Acolo este scris: „Fata împăratului este plină de strălucire înlăuntrul casei împărăteşti; ea poartă o haină ţesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef, şi urmată de fete [fecioare; după traducerea Dr. N. Nitzulescu]; însoţitoarele ei, cari sunt aduse la tine". — Psalm 45:13, 14.

35 Când Domnul Isus a venit la templu şi-a început lucrul de judecată, şi atunci a adus pe urmaşii săi credincioşi, incluziv rămăşiţa credincioasă care se află acuma pe pământ, în templu sau în casa regală. (2 Tesaloniceni 2:1) Atunci a început el să judece pe cei vii şi pe cei morţi. (2 Timotei 4:1) Cei ce-au fost aprobaţi şi au fost aduşi în templu sunt arătaţi ca îmbrăcaţi cu haine regale; aceasta înseamnă că clasa templului a fost marcată ca aparţinătoare casei Domnului şi prin urmare ca fică a marelui Împărat al veciniciei. Cei credincioşi au fost făcuţi membrii ai familiei regale a lui Iehova, şi anume în virtutea adoptaţiunii prin Christos Isus care ia pe cei aprobaţi de mireasă. Această adunare în templu începe cu învierea sfinţilor credincioşi cari au fost atât de mult timp în somnul morţii, şi după aceea sunt adunaţi la Domnul credincioşii vii cari formează rămăşiţa. Aceştia sunt descrişi ca îmbrăcaţi „în haine cusute la gherghef". Aceasta arată că ei nu mai sunt prizonieri, ci creaturile libere ale lui Iehova cari sunt supuse cu totul lui Iehova, şi-l ascultă şi se consacrează serviciului său şi-i dau toată cinstea şi mărirea. Un astfel de serviciu credincios şi plin de bucurie este o podoabă pentru cei adunaţi în templu, şi astfel sunt arătaţi ca aprobaţii Domnului. Unora ca acestora le zice Domnul în cuvintele profetului: „Trezeşte-te, trezeşte-te! îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ţi hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă!" (Isaia 52:1, 2) Aceasta este aceeaş ceată căreia îi zice Domnul: „Te voiu logodi cu mine pentru totdeauna; te voiu logodi cu mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate şi îndurare; te voiu logodi cu mine prin credincioşie, şi vei cunoaşte pe Domnul!" (Osea 2 vers. 19, 20) Cei arătaţi în parabola despre cele zece fecioare ca fecioarele înţelepte sunt cuprinşi în clasa aceasta aprobată.

36 O „fecioară" este cineva care este despărţit cu totul de organizaţiunea lui Satan şi este consacrat pe deplin lui Iehova Dumnezeu, şi această clasă nu se mărgineşte numai la cei născuţi de spirit. Punându-se unii ca aceştia pe faţă şi cu totul pe partea lui Iehova şi a organizaţiunii sale şi încrezându-se pe deplin în sângele lui Christos Isus şi fiind ei devotaţi în mod dezinteresat Domnului, ei sunt curaţi şi nu-şi pătează curăţia sau fecioria prin legături cu organizaţiunea Diavolului. Profetul zice: ‚urmată de fecioare, însoţitoarele ei, cari ies la iveală'. Mai întâiu este adunată clasa miresei la casa împăratului şi după aceea la invitarea Domnului — preumbrită prin invitarea lui Iehu făcută lui Ionadab să se suie la el în car — se asociază şi alţii casei regale. Aceasta înseamnă că ei însoţesc şi urmează clasa miresei care este reprezentată prin rămăşiţa de pe pământ.

37 Tabloul profetic arată aşa dar aici pe fica Împăratului veşnic, care a devenit mireasa lui Christos Isus a Regelui uns al lui Iehova, adunată la el, şi apoi pe clasa Ionadab adusă în aceeaş ceată cu aceia cari reprezintă pe pământ mireasa. Cu privire la aceste însoţitoare ale miresei este scris: „Vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, şi-i vor zice: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!" (Zaharia 8:22, 23) In acest tablou ele corespund Deborei însoţitoarei sau doicei Rebecei care a însoţit pe Rebeca când a mers să întâmpine pe mirele ei Isac. (Genesa 24:59; 35:8) Fecioarele, însoţitoarele miresei, nu caută să se facă asemenea celei miresei sau să o înveţe ci după cum zice profeţia: ele ‚o urmează'. Tot aşa nici Ionadab n'a apucat frâul cailor cari trăgeau carul lui Iehu, ci Ionadab a călătorit cu Iehu după ce a fost invitat de el. Tot aşa şi astăzi clasa Ionadab nu conduce şi învaţă pe rămăşiţa credincioasă care reprezintă pe mireasă, ci o însoţeşte urmând-o şi servind pe Iehova. Ionadabii aud mesajul vestit de clasa miresei şi-l primesc şi se alătură vestirii. (Apocalips 22:17) Ei urmează pe rămăşiţă pe calea croită spre Sion. (Isaia 35:8—10) Ei au fost mai înainte prizonieri acum însă nu mai sunt, ci liberaţi din organizaţiunea Diavolului se adună şi se unesc sub organizaţiunea Domnului. Când poporul ales al lui Dumnezeu Izraeliţii au fost liberaţi din Egipt şi au pornit la drum spre Canaan li s'au alăturat şi oameni cari nu erau iudei: „O mulţime de oameni de tot soiul s'au suit împreună cu ei; aveau şi turme însemnate de oi şi boi". — Exodul 12:38.

38 Când în anul 536 înainte de Christos rămăşiţa lui Israel a ieşit din Babilon şi s'a întors la Sion, ea a fost însoţită de o ceată de oameni cari nu erau iudei (de Nethinim-i, adică „dăruiţi" ca ajutători), cari au servit împreună cu Izraeliţii. (Ezra 2:43, 58, 70) Aceşti Nethinim-i au ilustrat sau preumbrit pe Ionadabi, însoţitorii sau ajutătorii clasei miresei de pe pământ care este reprezentată astăzi prin rămăşiţa de pe pământ.

39 Vin aceste însoţitoare sau tovarăşe ale miresei cu plânsete şi tânguiri? Nici poveste! Dimpotrivă, profeţia declară: „Ele sunt duse în mijlocul bucuriei şi veseliei, şi intră în casa împăratului". (Psalm 45:15) Aceste persoane pline de bucurie sunt aceleaşi cari au primit semnul pe frunţile lor, şi ele nu mai suspină şi nici nu mai gem ci sunt voioase în Domnul. (Ezechiel 9:4) Cu bucurii sunt conduse ele la Domnul Isus ca „alte oi" ale sale. „Mai am şi alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebue să le aduc. Ele vor asculta de glasul meu, şi va fi o turmă şi un Păstor". — Ioan 10:16.

40 Ei slujesc pe Domnul cu bucurie „zi şi noapte", adică neîncetat, şi nu numai cinci ore pe săptămână. (Apocalips 7:15) Ele nu merg în cer, dar în timp ce clasa miresei reprezentată prin rămăşiţa credincioasă este încă tot pe pământ, aceste însoţitoare au privilegiul să fie de ajutor miresei în serviciul casei împăratului sau templului pentru Iehova. Descrierea mulţimii mari de oameni din Apocalips şapte corespunde exact descrierei însoţitoarelor clasei miresei făcute în Psalmul 45. Profeţiile lui Iehova scrise înainte de aceasta cu mult timp au fost ţinute de el multă vreme ascunse până când a sosit timpul său rânduit; şi acum le desfăşoară în harul său într'un mod minunat şi le lămureşte acelora cari-l iubesc şi-l slujesc.

41 Domnul Isus este Păstorul cel bun al turmei sale. El aduce pe „turma mică" în templu şi le dăruieşte privilegiul să slujească ca membri ai casei sale regale. Isus are însă şi „alte oi" şi acum le aduce şi pe acelea şi le permite să se asocieze cu turma mică de pe pământ şi să servească ca tovarăşii ei. Stând ei toţi împreună sub conducerea Păstorului bun şi aparţinând toţi organizaţiunii lui Dumnezeu, ei toţi sunt „o turmă" ceeace Isus a şi zis. Iehova nu dă premiu pentru neglijenţă, îndărătnicie sau nesupunere ,necurăţie sau necredincioşie, prin aceea c'ar răsplăti pe creaturile cari lucrează în felul acesta printr'un loc de o importanţă secundară în împărăţia sa. Dimpotrivă, Scriptura declară că fără credinţă şi credincioşie este cu neputinţă să fie cineva plăcut lui Dumnezeu. (Evrei 11:6) Mulţimea mare de oameni a fost mai demult în captivitate, dar acum este pusă în libertate şi este adusă în organizaţiunea Domnului. Este privilegiul rămăşiţei care se află acuma pe pământ să aducă fructele împărăţiei acelora care vin acuma şi formează mulţimea mare de oameni; şi aceştia din urmă după'ce au venit şi au intrat în organizaţiunea lui Dumnezeu, ca însoţitoare ale clasei fecioarelor, ale rămăşiţei credincioase, au privilegiul şi datorinţa să slujească şi să ieie parte la servici. De aceea Ionadabii să ieie parte împreună cu rămăşiţa la toate adunările generale şi la toate adunările de serviciu dând oamenilor mărturie cu privire la Iehova şi împărăţia sa.

42 Scriptura dă genealogia şi numele oamenilor credincioşi precum şi ale celor necredincioşi lui Dumnezeu, şi anume începând cu Avraam până la naşterea lui Isus, şi împarte lista în trei diviziuni separate de câte patruspreze-ce generaţiuni fiecare: „Deci, dela Avraam până la David, sunt patruspreze-ce neamuri de toate; dela David până la strămutarea în Babilon sunt patruspreze-ce neamuri; şi dela strămutarea în Babilon până la Christos, sunt patruspreze-ce neamuri". (Matei 1:2—17) Aceşti oameni credincioşi ai timpurilor vechi sunt amintiţi cu aprobare deoarece ei au fost credincioşi şi devotaţi de plin lui Iehova. Ei nu sunt aprobaţi din pricina „desvoltării caracterului" lor sau din pricina lucrului ce se înţelege sub această expresiune întrebuinţată de mulţi până în ziua de astăzi. Ei au fost activi, veghetori, curagioşi şi fără frică. Ei şi-au păzit neprihănirea faţă de Iehova Dumnezeu, şi ei n'au făcut lucrul acesta prin cuvinte dulci ca mierea şi printr'un mod de a vorbi domol în legăturile lor cu toţi aceia cari au venit în atingere. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci n'ar fi fost atacaţi de mulţimea Diavolului. Ei au avut credinţă în făgăduinţa lui Dumnezeu că va naşte o sămânţă prin care vor fi binecuvântate toate familiile pământului, şi din pricina acestei credinţe ei s'au devotat **în mod credincios** lui Iehova Dumnezeu. Toţi aceştia trebue să primească viaţă prin Christos Isus ca Executorul voinţei lui Dumnezeu şi marele Preot al lui Iehova. (Romani 6:23) Acum zice Psalmistul despre aceşti bărbaţi credincioşi din vechime cari au fost numiţi în acel timp „părinţi" (Psalm 45:16): „Copiii tăi vor lua locul părinţilor tăi; îi vei pune domni în toată ţara [peste tot pământul; după Biblia americană]". In loc de părinţi pământeşti ai lui Christos Isus aceşti credincioşi vor deveni copii ai lui Christos Isus deoarece el, prin voinţa şi porunca lui Iehova, devine Tatăl sau Dătătorul de viaţă al oamenilor, şi de aceea este numit şi „Părinte Vecinic". (Isaia 9:6) Isus n'a avut strămoşi cereşti sau părinţi în cer deoarece Iehova este acolo singurul său Tată. Iehova Dumnezeu a înviat pe Isus din morţi şi l-a ridicat la cea mai înaltă poziţiune în organizaţiunea sa, şi Iehova l-a făcut şi „Părintele Vecinic" al acelora cari au fost odinioară părinţii săi pământeşti precum şi al tuturor acelora de pe pământ cari vor primi vreodată viaţă veşnică. Acei oameni credincioşi din vechime au fost înaintea Domnului Isus în carne sau trup. Ei n'au putut aparţinea fecioarelor, însoţitoarelor clasei miresei cari urmează pe Christos Isus şi pe mireasa sa deoarece au murit înainte de a veni mirele. Domnul însă îi va învia din moarte la timpul său rânduit şi-i va face domnitorii sau voivozii vizibili ai împărăţiei sale de pe pământ. Intreagă organizaţiunea lui Iehova este aşa dar o singură instituţiune măreaţă şi armonioasă care aduce în veci serviciu şi laude numelui Celui Prea Inalt.

43 Unii poate că vor întreba: Nu face Scriptura o deosebire clară între preoţi şi Leviţi şi nu arată că preoţii reprezintă pe turma mică iar Leviţii reprezintă pe aceia cari vor ocupa un loc secundar în cer şi pe cari de obiceiu îi numim „turma mare" sau „mulţimea mare de oameni"? Reprezentat-a ţapul lui Iehova pe turma mică sau casa regală? şi n'a reprezentat ţapul ispăşirii „mulţimea mare de oameni" sau pe aceia cari vor ocupa în cer o poziţiune de o importanţă secundară? Aceste întrebări trebuesc cercetate în numerele următoare ale revistei.

Intrebări pentru Studiu

Alin. 1. Ce şi unde este „Ierusalimul", cetatea sfântă"? Ce declară Scriptura despre cerinţele puse acelora cari formează casa regală?

Alin. 2—4. In ce legătură însemnată a fost rostită parabola despre cele zece fecioare? Ce reiese din aceasta cu claritate referitor la aplicaţiunea parabolei? Ce înseamnă faptul că este vorba de „zece" fecioare? şi că „şi-au luat candelele"?

Alin. 5, 6. Pentruce sunt puse în cercetare aci cele zece fecioare în legătură cu mulţimea mare de oameni? Citează câteva fapte cari au fost deja observate şi cari arată că aceste două clase nu sunt unul şi acelaş lucru. Care clasă este reprezentată prin fecioarele nechibzuite"?

Alin. 7. Arată cu ajutorul scripturilor deosebirea dintre cei înţelepţi şi cei nechibzuiţi.

Alin. 8. Cu ce ocazie a rostit Isus parabola despre cele zece fecioare? Arată şi alte scripturi cari anunţă dinainte că va ieşi o clasă nechibzuită şi de asemenea şi sfârşitul pe care-l va avea.

Alin. 9. Explică cauza pentru înţelegerea clară de acuma cu privire la clasa fecioarelor nechibzuite. Arată în puţine cuvinte la cari clase se arată prin „mulţimea mare de oameni", „prizonieri", şi „fecioarele nechibzuite"?

Alin. 10—12. Aplică faptele profetice, a) că toate fecioarele au avut „candele"; b) că fecioarele nechibzuite deşi şi-au luat candelele totuşi „n'au luat cu ele untdelemn".

Alin. 13—15. Ce se arată prin declaraţiunea: „Fiindcă mirele zăbovea, au aţipit toate, şi au adormit"? Când şi cum s'a împlinit strigarea profetică a versetului al şaselea? şi când şi cum s'a împlinit expresiunea profetică a versetului al şaptelea?

Alin. 16—18. Explică pentruce n'au avut fecioarele nechibzuite uleiu deajuns la sine. Explică cum au recunoscut lipsa lor şi cererea lor făcută fecioarelor înţelepte să le deie din uleiul lor.

Alin. 19, 20. Explică pe larg răspunsul dat de fecioarele înţelepte celor nechibzuite la cererea lor de uleiu. Arată ce îndreptăţit a fost răspunsul lor.

Alin. 21. In ce chip s'au dus fecioarele nechibzuite la vânzători ca să-şi cumpere untdelemn?

Alin. 22—24. Arată cum s'au împlinit următoarele declaraţiuni: a) Atunci „a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă"; b) „şi s'a închiat uşa".

Alin. 25—29. Ce-au făcut „celelalte fecioare" din parabolă? şi ce-au făcut ele la împlinirea parabolei? Arată motivul pentru răspunsul pe care li l-a dat Domnul când s'au rugat să le permită să intre. Au prin urmare fecioarele nechibzuite o nădejde de a primi un loc subordonat în cer sau de a deveni o parte a „mulţimii mari de oameni"?

Alin. 30—33. Aseamănă declaraţiunea lui Isus din versetul doisprezece de aici cu Matei 24:50, 51 şi 25:30. Ce reiese din aceasta cu privire la starea şi situaţiunea fecioarelor nechibzuite? Aplică versetul 13.

Alin. 34—36. Aplică următoarele cuvinte profetice la timpul prezent: a) „Fata împăratului este plină de strălucire înlăuntrul casei împărăteşti; ea poartă o haină ţesută cu aur"; b) „este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef"; c) „urmată de fete, însoţitoarele ei, cari sunt aduse la tine".

Alin. 37—40. Cu ajutorul scripturilor ca ilustraţiune arată legătura dintre fecioarele aprobate din această parabolă şi cele amintite în Psalmul 45:14.

Alin. 41. In cari fapte se poate vedea o împlinire a Apocalipsului 7:15 şi Ioan 10:16?

Alin. 42. Explică Psalmul 45:16.

Alin. 43. Cari alte întrebări se îmbulzesc aci, cari trebuiesc puse sub cercetare?

(W. T. din 15 Octombrie 1935).

ADMINISTRATORI DE REVISTE

La începutul anului 1935 a apărut în buletin o regulă de organizare în mod amănunţit referitor la administratorii de reviste, prin care au fost avertizaţi că abonamentele se plătesc întotdeauna la început şi nu la urmă. Tot în acel buletin a fost specificat datorinţa, răspunderea şi drepturile administratorului de reviste al grupelor, însă e dureros că această regulă a rămas neobservată în unele grupe, şi au căutat mai mult ca să fie plăcuţi persoanelor iubitoare de regulă. Acum însă din cauza celor neregulaţi, s'a oprit revistele grupei întregi şi astfel trebuie să sufere cei nevinovaţi din cauza celor neregulaţi şi vinovaţi, deoarece administratorul de reviste nu s'a conformat regulei de organizare. La Societate nu putem să ştim că cine a plătit revista în grupă şi cine nu, însă administratorii locali de reviste trebuie ca să aibă o listă din care trebuie să ştie acest lucru şi el ar fi avut datorinţa ca să oprească revista la timp a acelora cari nu şi-au achitat abonamentul la timpul stabilit.

Acum însă când este timpul pentru încasarea preţului abonamentelor pe anul nou şi să-l trimită, cei neregulaţi nu şi-au aranjat nici restanţa. Acest lucru merge aşa, ca şi când un tren se opreşte pe linia ferată şi opreşte şi următoarele trenuri în circulaţie, din care cauză se pierde mult timp şi se aduce pagube materiale.

Termenul plăţii abonamentului pe primul semestru al anului, cade în luna Ianuarie şi al doilea semestru în luna Iulie. Acelora cari nu achită voluntar abonamentele în aceste termene, li se trimite somaţiune în luna viitoare şi dacă nu le ajută nici somaţia, atunci cu No. 3 li se opreşte revista. Acelora cari le umblă câte o revistă separată pe adresa lor, li se lipeşte la Societate somaţia pe revistele lor; natural că aceasta dă mult lucru şi mult timp se risipeşte până când se lipeşte pe fiecare revistă somaţia, dar credem că iubiţii noştrii abonaţi ne vor scuti în viitor de astfel de lucruri zadarnice.

La acele reviste cari se trimit într'un sul la grupe, este datorinţa administratorului local de reviste ca să lipească somaţiile sau să le prindă cu un ac de gămălie pe revistele acelora cari nu şi-au achitat abonamentele şi dacă totuşi nu se va aranja, atunci este datorinţa lor ca să le abzică de a le mai trimite.

Este adevărat că şi criza economică este motivul pentru neachitare, însă faptele dovedesc că cei săraci de multe ori achită mai regulat revistele, decât cei bogaţi; încă şi mai mult, cei săraci sunt cu mult mai donatori, decât cei bogaţi. Experienţa lucrătorilor din casă în casă cu lucrul punerei mărturiei este fără deosebire aceea că 90% din cei săraci cumpără broşurile, ei au bani, iar cei bogaţi se plâng şi se tânguiesc că n'au bani, deoarece unde le este inima, acolo dau şi banii lor.

NUMERE DE PROBĂ GRATUITE

Numerele de probă gratuite s'au trimis în lunile Octombrie, Noembrie şi Decembrie 1935. Acelora cari au comandat în luna Decembrie li s'au trimis revistele de mai înainte într'un sul, adică au primit deodată 3 numere, şi cu sfârşitul lunei Decembrie s'au oprit revistele gratuite a seriei întâiu. Seria doua va primi revistele în lunile Ianuarie, Februarie şi Martie 1936 şi se va termina cu sfârşitul lunei Martie.

Sunt rugaţi toţi abonatorii cari au activat în comandarea numerelor de probă şi în ridicarea abonamentelor, să binevoiască a trimite rezultatul lucrului lor, răspunzând la întrebările de mai jos:

1) Numele acelora la cari au comandat.

2) Comuna şi judeţul.

3. Câţi abonaţi au găsit? şi în ce limbă?

4) Numele lucrătorului şi adresa lui exactă.

Această situaţie să fie făcută de toţi până la 15 Martie şi să fie trimisă împreună cu raportul lucrului din 15 Martie.